

POP ROCK

&

Show

KRYPTON

aprilie
1992

Nr. 13 \$1

60

LISA STANSFIELD

E greu să
fi vetetă dar e
mai bine decât vinzătoare

★ **Slagăr Top Rock '92 - Titus Andrei**

★ **Brasoveanul PETER MAFFAY**
pe marile ecrane și
în fruntea topurilor germane

★ **Încă ceva despre
Depeche Mode**

★ **BERLINIADA**

★ **KRYPTON despre LANȚURI**

★ **NICK NOLTE -**
principele din Hollywood

★ **Box-Office-ul filmelor lunii aprilie**

★ **POLIFONII**

★ **Învățăm un cântec
din repertoriul ROXETTE**

DANIEL IORDACHIOAIE
Am crezut că Elvis e un rege din povești

CURIERUL NATIONAL

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Azi, joi 2 aprilie la ora 17 ore loc, în cadrul reuniunii Asociației Culturale Mihaela Rencanu, constituirea Fan-Clubului Gheorghe Florin la sediul din Piața Lahovary nr. 7 (ne informează M. Bogatu).
● Miercuri Silvia Dumitrescu și Holograf au plecat spre Olanda unde vor susține un turneu de 45 de zile prin marile discotecă din Jara lălelelor, L.P.-ul **Banii vorbesc** a apărut iar 1000 de exemplare ale single-ului (cu piesele trase în studiourile londoneze) se vor găsi la toaleta din Piața Romană (stafila autobuzului 131). Cele două piese **World Full Of Lies** și **I Gotta Be It** nu figurează pe album! În perioada 1-15 iunie sînt posibile o serie de concerte în țară iar între 21-22 iunie Holograf vor participa la Sărbătoarea muzicii organizată de Centrul Cultural francez de la Iași.
● Decernarea Premiilor Grammy i-a afectat oarecum pe britanici. **Musik Week** remarcă faptul că dintre 11 propuneri, doar **Sling** (cel mai bun cîntec rock, **Soul Cages**), **Elton John** (pentru piesa instrumentală din *The Wind Beneath My Wings*) și **London Symphony Orchestra** (cel mai bun album clasic, au dobîndit rivalitatea dis-

60

Iar o cifră rotundă. Nici nu știm dacă e bine să ne bucurăm de ea. Numărul abonatilor a crescut dar insuficient. Difuzarea s-a mai îmbunătățit, dar nu ești ar fi trebuit. Scrieri primite într-o mîșcă de 200 săptămîni. Totuși ciudațenia persistă. Mai sînt retrușuri, mai cu seamă din București, iar tirajul n-a crescut cum speram, avînd în vedere prețul extrem de mic, în raport cu cele practicate pe piața internă. E adevărat, n-avem încă imaginea promișă și nici 16 pagini. Ne preocupă conținutul, informația, dialogul cu voi și dintre voi. Oare n-amai făta vinde o revistă muzicală? Faptul că apărăm joi (și încă de la ora 10-11) n-a schimbat situația, deși mulți difuzori așa cereau. Tot vineri sau, mai rău, luni, se vinde în multe locuri. Într-o serie de localități nu ajungem deloc. Apetăm la voi încă o dată. Avem nevoie de difuzori voluntari. Firește remunerați. Chestionari la care ați răspuns exprimă într-un procent considerabil atitudine pozitivă a celor care ne citesc. Cum ajungem la ceilalți? N. M. E. și Melody Maker costă 3,25 de dolari, au cite 56 de pagini, dintre care 12-24 sînt ocupate cu reclame, iar în proporție de 70 la sîta sînt realizate alb-negru. Respectînd proporțiile, cu 3 pagini „vîndute” și noi am putea ajunge la 24 de pagini, urcînd prețul adecvat (hîrtie, tipar, etc). Să nu uităm însă că noi nu avem nici piața de discuri, nici viața concertistică, pentru a fi publicitate. Mulți organizatori preferă să se rezume la afișajul stradal, alții cu bani mai mulți se opresc la soluția oferită de Televiziune. Creditul nostru în ochii eventualelor investitori crește o dată cu tirajul, iar acesta depinde de voi (și de buna credință a difuzorilor). Un om de afaceri american, aflînd că sîntem singura revistă săptămînală (exclusiv muzicală) din țară, că prețul nostru este sub un cent (!) n-a vrut să creadă că **am** avem 100.000 de cititori! Oare mai prindem altă cifră rotundă? Apocăm toamna pentru o adevărată GALĂ P.R.&S.? Nu pot încheia aceste rânduri cam contabile și reci, fără a le mulțumii colegilor noștri de la JAZZ care ne-au permis apariția pe micul ecran. Să vedem efectul. Voaie, celor care chiar sînteți cu noi, vă promitem să nu ne lășăm cu una cu două!

A. P.

Harakiri mic

N-am intervenit, ca să nu stresăm personalul, dar din cînd în cînd e nevoie de noi. În nr. 11 la pagina 2 o frază a căpătat sensuri diferite de original: „Păcat că intențiile bune au dus în final cămestec eterogen al momentelor artistice”. În revistă aparise: monumente! Cam mult, nu? În clipul publicitar al Festivalului de jazz de la Sibiu numele nostru a fost inversat (Rock, Pop & Show) ceea ce l-a determinat pe mulți să solicite noua revistă la chioșcuri, refuzînd-o pe a noastră. „Nu, dom’le, mie mi-e dai pe ala care a apărut la televizor”, aicea un cumpărător mîștit de... zi-ceți rîm. Dacă mai găsiți ceva, ne scrieți, da?

HARA-KID

Student-Fest Timișoara '92

Deținem amănuntele promise de la organizatori pentru secțiunea rock (8-18 aprilie). **Miercuri, 8 aprilie** vor cînta: Mesager (Brasov), Spectrum (Cluj-Napoca), Q.E.D. (Iasi), Autograf (Galati), Cardinal (Timisoara), Secret (Bucuresti), Krypton (Bucuresti), Cargo (Timisoara). **Joi** — Megatred (Craiova), Apocryph (Craiova), Hertz (Constanța), Bond (Bucuresti), Ultimatum (Timisoara), Amala (Timisoara), Altar (Cluj-Napoca), Celeste Cuvinte (Oradea), Vineri — T.A.I.A. (Petrosani), Nopti albe (I. Mures), Conexiuni (Brasov), Timpuri Noi (Bucuresti). Pe cont propriu (Timisoara): Kappa (Cluj-Napoca), Mass Media (Alba-Iulia), Rosta (Bucuresti), Din Ungaria și-au amînat participarea grupurile Tike-Honolulu, Găzari și Efemer, Tineri și consacrați la o primă întâlnire cu publicul timisorean într-o manifestare de acest gen, avînd în vedere faptul că TIM-ROCK nu este al studenților, iar anul acesta n-a avut loc. Mult succes tuturor celor implicați!

tinții. **Melody Maker** (mai multiploasă) sublinia că REM au primit un Grammy, deși erau propuși la 7 categorii. Au fost declarați „Best Pop Duo or Group With Vocal” pentru „Losing My Religion”. În cronică se spune că n-a fost un moment fericit pentru muzică. Au câștigat favoriții celei de-a doua (sau a treia) generații: **Natalie Cole** (5 premii) și **Bonnie Raitt** (3). **Michael Bolton** a fost huiduit de oamenii presei cînd a primit premiul pentru cel mai bun vocalist pop. Iubitorii rock-ului au fost și ei nemulțumiți. Albumul „F.U.C.K.” al celor de la Van Halen, considerat mai slab, a dobîndit premiul. Singurele prezențe apreciate de publicul din sală au fost aparițiile live ale lui **Seal** (a debutat astfel la Televiziunea americană) și **Metallica** care au obținut statueta pentru cel mai bun metal vocal. **Lars Ulrich** le-a mulțumit celor de la Jethro Tull pentru că n-au scos în 1991 un album (o luzie la victoria lui Jethro Tull acum 2 ani) iar în finalul speech-ului s-a referit la posturile de radio și la MTV: „Fără de care toate acestea ar fi fost posibile opicum!” Nu ne-am oprit la enumerarea premiilor, pentru că ele au apărut mai demult în presa noastră. ● **Extreme** au confirmat participarea la turneul lui Bryan Adams din iulie. ● **Bobby Brown** revine după multiplicitate din 1986 (Don't Be Cruel) în luna mai.

Intîrzierile se datorează în parte și numeroaselor preocupări ale producătorului **Teddy Riley** (care a scris și *My Prerogative*). Acum materialul s-a selectat dintre 25 de piese noi. ● **Paula Abdul** se află în tratative pentru a realiza coregrafia și a interpreta un rol important în varianta Broadway a operei *Hair*. Producătoarea **Karen Poindexter** declară că cea de-a 25-a aniversare a lansării superprodusului epocii hippy va conține și scene nud, identice cu cele care au generat atîtea controverse la apariția originalului. ● **Soul Train** este un serial TV dedicat artiștilor R&B. **Prince** a obținut **Heritage Award** pentru întreaga sa carieră. **Janet Jackson** a fost distinsă cu premiul **Sammy Davis Jr. Entertainer Of The Year** ● **Emerson, Lake And Palmer** vor cînta împreună pentru prima oară în public, după 15 ani, în Statele Unite pe 21 iulie. Un L.P. este așteptat chiar în această lună. ● **Inlocuitori** posibili pentru **Vince Neil** la **Mötley Crüe**: **John Corabi** de la *The Scum* și **Stephen Sharkey** de la *Kik Tracce*. **Vince** a declarat, vizibil iritat de unele afirmații din presă, revistei *Album Network*, că n-a părăsit grupul ci a fost dat afară. Și nu din cauza hobby-ului său pentru mașini și băutură ci din cauza nemulțumirii sale privind direcția în care se lucra la noul album. ● **Iar zvonuri** din partea **Guns N'Roses**. De astă dată ele se referă la plecarea

lui **Dizzy Reed** (clape). Totul s-a întîmplat la San Diego, unde după prima parte susținută de **Soundgarden**, publicul a așteptat 3 ore pentru ca **Axl** să urce pe scenă. Cînd trupa s-a pus pe cîntat la clope era **Ted Andreades**. Se poate deduce că toți cei cu „lizzy” în nume au ieșit din joc. **Dizzy** și **Lizzy** pot forma o trupă cu numele probabil de **The Bizzy Wizzy Lizzy's** (dacă-l iau și pe **Lizzy Pearl** de la *Love/Hate* cu ei). Lăsînd gluma, producătorii sînt îngrijorați de numeroasele defecțiuni înaintea unor mari turnee estivale. ● **Vivian Campbell** la **Def Leppard** după ce la vizionări s-au mai prezentat **Adrian Smith** (*Lion Maiden*) și **John Sykes** (*Blue Murder*). Poșojele de chitară care-l revelează regretatului **Steve Clark** au fost interpretate pentru albumul *Adrenalize* de **Phil Collen**. ● **Black Sabbath** lucrează cu producătorul **Mock** într-o formulă nouă-veche. **Tony Iommi**,

BRUCE SPRINGSTEEN

Geezer Butler, **Ronnie James Dio** și bateristul **Vinnie Appice** (revenit după mulți ani). Lansarea se așteaptă pentru iunie-iulie. ● **The Black Crowes** au un album nou, înregistrat în 3 săptămîni cu producătorul **George Dracoulis**, cu titlul *The Southern Harmony And Musical Companion*. Pe piață, la 12 mai. ● **Ritchie Kotzen** este noul chitarist, înlocuitorul lui **C. C. DeVille**, la **Poison**. Un tip liniștit, cu o viață normală, un virtuoz recunoscut, cu 3 albume înregistrate la casa *Roadrunner*. Provine din Pennsylvania ca și colegii săi actuali. ● **AC/DC** selectează de zor materialul pentru un dublu album live la *Little Rock Studios* din Vancouver. Despre un video live nu se mai vorbește în anturajul grupului.

ANDREI PARTOȘ

SLAGĂR

TOP ROCK '92

Propuneri pentru clasa-mentul lunii februarie, a căror ierarhizare va fi cunoscută la 5 aprilie (România Actualități ora 14.00).

POP

Tu pleci și vii — **Mihai Constantinescu** (Pavel Becheb) — **Silvia Chifiruc**, **Radio-Constanța** propune redacției din București una dintre descoperirile sale în speranța că interpretu va avea parte de amînări cu sistemă... După cum se vede...
Nu fugi — **M. Constantinescu** — **Mihai Constantinescu**. **Mihai** se pliază din nou pe subiect ostil sofisti-cării.
Total e posibil — **Mihai Elekes** — (**Gina Teodorescu**) — **Geta Cernat**. Cînd e posibil orice rîsti să devii pres-concesiv. Slagăr **Top Rock** nu-și iartă nici colegii.

Spune-mi iubito — **Cornel Fugaru** (**Mirela Voiculescu-Fugaru**) — **Ovidiu Komornik**. Meserisul **Fugaru** de loc parimonios cu cel liniar care au ambijii.

Paradis în doi — **Cătălin Tircolea** (**Angel Grigoriu**) — **Daniela Gyori**. De pe acoperișul lumii — înălțat de noi — se dau replici transamle

Banii — **C. Tircolea** (**Elena Russo**) — **Aurelian Tomisan**. Dacă dragostea este înaintea ierarhiei valorilor spirituale, atunci banii unde sînt?

Anul meu — **Dan Dimitriu** (**Carmen Aldea-Vlad**) — **Maria Scupra**. Într-o lume măcinată de tot felul de lucruri, Slagăr **Top Rock** își are anii săi. **Bani** rîi...

ROCK

Stația finală — **Sunei Transilvan**. Grupul de azi mai bun decît cel de ieri, iar stația finală se amîna.

Noi nu sîntem normali — **Voilevi**. Dacă autorul textului ar fi normal, n-ar mai scormoni.

Noroi și arpi — **Canon**. Hînedoreni sînt ocupați cu primii lor disc. Au coborît din înaltele singurătăți.

Cascador — **Mihai Pecorschi** și **Formula 5**. În ultimul timp **Pecorschi** are numai „scăpări” tari care fac inu-tile 100 de cuvinte.

Femele, tu — **Holograf**. Cel mai frumos adevăr îmbrățișat de **Holograf**.

Tanța — **Timpuri Noi**. Pentru mulți, trupa-revelație (pînă acum) a anului 1992.

Mă voi întoarce — **Compact**. Sau primul succes mare plecat din **Miga**.

Articol transmis prin telefon de **TITUS ANDREI**

VÎNZARI

VIND 2 sintetizatoare JX1 absolut noi și modul Roland U110, Relații la tel. 81.55.27.

POLIFONIA de -vigeel

Publicație săptămînală editată de „CURIERUL NAȚIONAL” S.A.
Tiparul: Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „CORESI” București

DANIEL IORDĂCHIOAIE

de vorbă cu
★ STELELE ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ Star talk ★

„Am crezut că Elvis e un rege din povești...”

Rep.: Cum s-a născut pasiunea ta pentru muzică?

D.I.: La mine în casă se asculta multă muzică. Tatăl meu era un pasionat. În tinerețe cîntase și el. A fost colaborator la Teatrul „Duvilla” din Pitești, pe vremea cînd lucra la „Dacia”. Într-una din zile, după ce ne-am mutat la Pitești, m-am cîntat, timp de aproape zece ani, cu o solistă de muzică ușoară împreună cu orchestra de estradă a Casei de cultură din Pitești. A făcut și câteva turnee în țară, a avut și o înregistrare TV, care nu s-a mai transmis, însă. El m-a învățat să cînt la chitară. Tot el a ținut foarte mult să devin profesionist, dorind să împlinesc astfel un vis al său. Mai am un frate, Mihail, mai mic decît mine, și el cîntă.

Rep.: E talentat?

D.I.: Categoric, da!

Rep.: Încercă să te imite?

D.I.: În nici un caz. Este o altă ființă. Spre deosebire de mine, care sînt ceva mai agresiv și prefer muzica engleză și americană, el este mai sensibil, mai romantic, înclinat mai mult spre muzica italiană și franceză. Deși e talentat, mai are de învățat. Eu am învățat în timp.

Rep.: El trebuie să apară pe scena muzicii la nivelul la care am ridicat eu stacheta. Am să-l ajut cum pot. Să revenim însă la cum s-a născut pasiunea mea pentru muzică. Interpretul cel mai ascultat, pe vremea aceea, era Elvis Presley. Nu-l știam, eram în clasa a V-a. Tot auzeam discutându-se despre „regele rock-ului”. Mai mult, într-o zi, verișoara mea mi-a mărturisit că este îndrăgostită de regele rock-ului. „Cum? Tu nu ești cu piciorarele pe Pămînt, 1-am vădit. Cum să te îndrăgostești de un rege?” Mi-a explicat că nu e un rege din povești. M-a făcut curios. A început să mă intereseze ce-i cu acest rege și ce fel de muzică interpretează. În scurt timp, Elvis a devenit idolul meu. La 14 ani, eram solistul unei trupe. Gramofonul se numea „Liderul grupului era un profesor de limba română și franceză — Constantin Grigoriu”. Celălalt eram elevul aceluiași liceu. Eu eram solist vocal și cîntam la chitară ritmică. Prima mea apariție pe scenă a fost cu această formație. Am făcut și câteva turnee în țară și chiar „afară”, pe aici pe la vecini. În '83, profesorul Grigoriu a plecat din școala noastră. Am devenit eu liderul trupe.

Rep.: Îi imită pe Elvis?

D.I.: Da! Și-mi place. S-a spus: Nu găsesc nimic rău în a imita pe cineva, mai ales dacă acel cineva este cel mai bun într-un domeniu. Nu toți beneficiem de profesor. Încerc să învăț singur, dar propunându-mi să ajung la X sau Y. Astfel se și perfecționează. Timp de 4 ani, am cîntat cîntece din repertoriul străin — Led Zeppelin, Presley, Dire Straits, Beatles. Prin '85 am început să cîntăm piese de-ale noastre. Cîntînd românește, s-a modificat și modul de abordare al scenei cîntecului și, ușor, ușor, am părăsit drumul imitației, încercînd să-mi găsesc un drum, o potecă a mea.

Rep.: Cum ai ajuns la muzică ușoară?

D.I.: În acea perioadă, trupele rock nu prea erau agreate. Mi-am zis că ar fi bine să fiu un pic mai smecher: să renunț pentru un timp la acest gen, propunîndu-mi să revin cînd se va putea. Ce m-a determinat însă să și fac pasul, a fost o ceartă în trupă. În același an — '88 — am participat la Festivalul „Cheia cîntărilor” de la Sibiu. Am luat „cheia” și m-am prezentat apoi la „Leul de aur” la Pitești. Am luat și „Leul”. A început să-mi placă, dar moartea bunicului meu, în decembrie '88, m-a afectat foarte tare. Am hotărît să renunț la muzică. În mai '87 a murit și străbunul. În ziua înmormîntării, însă, tata mi-a spus să-l însoțesc de urgență la

București. Ne aflam la Pitești. Nu înțelegeam ce putea fi, atunci, mai important decît înmormîntarea. Abia cînd am ajuns la fața Teatrului „C. Tănase” am aflat despre ce era vorba. Tata aflase că în ziua respectivă are loc prima fază a preselecției pentru Mamaia. Doram să mă prezint și eu. N-aveam însă trimitere, adevărata de la U.P.C., nu completasem foaia de participare. În plus, trebuia să am și un repertoriu de 10 piese românești. Eu nu știam decît 2, cele pe care le cîntasem la Sibiu și Pitești și nici pe acelea prea bine, căci le auzisem între timp. Apoi, mai era ceva. Aveam un complex. De mic, înălț. Eram foarte gros și toți copiii rîdeau de mine, rău arătau cu degetul. Cu timpul, mă înălțasem. În '87, aveam 1,80 m și 72 de kg. Nu mai era cazul să mă jonez. Cu toate astea, mi-era teamă să apar pe scenă. În mintea mea rămăsese cu frică de a nu fi arătat cu degetul, de a nu stîrni

Nu știam. Eram complet acarian. M-a recomandat unii pianist al teatrului. Mi-a spus că și dînsa este din Iași. Ulterior am aflat că doamna care m-a ajutat era Camelia Dăscălescu. Am urcat pe scenă și am interpretat două piese medii. Cornel Fugaru (și el era în jurul m-a întrebat dacă nu știu și piese mai rîvnite. El, intrasera pe teritoriul meu. Înăbușisem din primul moment a dispărut, cînd mi-am dat seama că nu am voie să cînt în limba engleză. Cu greu mi-am amintit o strofă și referința unei piese de-a lui Fugaru — „Se întîmplă uneori”. Am cîntat-o, el mi-a mulțumit și au invitat pe altul pe scenă. Eram descumpănit. Dar am trecut de această fază și de următoarele și am ajuns și în finală, la Mamaia. Așa am devenit solist de muzică ușoară.

Rep.: În timpul festivalului, 4 teatre mi-au oferit contracte. Pentru că mă apropiasem mai mult de Dumitru Lupa, am acceptat să

L.P.-ul era realizat împreună cu Denis Roman. Tot în '87 am participat la un festival internațional la Praga — „Inter-talent”. A fost o școală dură pentru mine. Era o orchestră cu vreo 40 de violi, 7 saxofone, 7 trombone. Cînd le-am pus partitura în față, din prima citire a fost ceas. M-am blocat. Am cîntat premiul III.

Rep.: Cu ce piesă ai participat?

D.I.: Cu 2. Una a lui Cornel Fugaru. Cea din care la preselecția pentru Mamaia nu am cîntat decît o strofă și referința — „Se întîmplă uneori” (tot cu ea m-am prezentat și la Mamaia). Iar a doua piesă era în limba cehă. Mi-a trebuit o săptămână să învăț cuvintele. Era vorba despre un bărbat care, ajuns la o anumită vîrstă, își aduce aminte de prima dragoste, din timpul liceului. Credea că aceea va fi singura. Cu timpul, însă, a cunoscut și alte sentimente. Am avut mare succes. Am fost inspirat că am în-

director el, întîlnirea mea vocală era de o octavă. În '90, cînd am plecat de la Pitești, aveam 2 octave și jumătate. Am lucrat mult, Mihaela Lupa era un om și un pedagog foarte bun. Mulți sînt buni, dar nu toți știu să-l învețe pe alții. Am mai lucrat și cu Romeo Vărnica, Mihail Vanica, Ion Cristinoiu, Aurel Gheorghe, Camelia Dăscălescu, Tomișoara Popa, Radu Nistor.

Rep.: Care a fost cel mai bun an, profesional vorbind?

D.I.: 1988. Am luat trofeul la „Melodii '87”, două premii și trofeul la Mamaia '88, am făcut primele înregistrări TV, și radio, am participat la un concurs între televiziuni în Praga, la un festival în Coreea de Nord, am fost în turneu în Germania Democrată (atunci). Nici '90 n-a fost rău. Am fost plecat în Germania, a fost primul meu contact cu publicul occidental. Am cîntat (cu negativ) în discotecă. A apărut primul mea L.P., pentru care am primit 700 de lei. Am fost și în Grecia, într-un night-club. În Grecia am ajuns prin intermediul unor... impresari să le zicem, pe care i-am cunoscut pe Litoral. Primeam 25 \$ pe zi. După 2 săptămîni m-am întors acasă. Am mai cîntat o dată în bar. La barul Gospodăriei de partid, la Olimp. 3 luni. Nu mi-a plăcut. Mulți spun că se distinge bine. Nu găsesc. În timp ce la un bar se distinge, să zicem, 10 \$ pe zi, într-un turneu, chiar în țară, cîntîc cum 25 \$ pe zi. Îmi convine mai mult. Poate unora le place atmosfera, mie nici asta nu-mi place.

Rep.: Și la începutul acestui an ai fost în Germania. În turneu, sau...

D.I.: Am fost cu o trupă. Am cîntat tot în discotecă. A fost deja altă viață. Lumea mă știa, stiam și eu gusturile publicului... Am cîntat doar din repertoriul internațional.

Rep.: Nu te-ai gîndit să urmezi o facultate?

D.I.: Ba da. 6 ani am învățat pentru medicină. Mama n-a fost de acord. Sper totuși să reușesc să fac și medicină, dar la anul aș vrea să încerc la Teatru, la Stat. Asta nu pentru că nu aș avea încredere în particulari, dar... Vreau să fac teatru. Consider că m-ar ajuta în meseria mea. Am jucat și într-un film. Aveam rol de brigadier. Filmările au început în '88 și filmul a fost gata în noiembrie '88. A venit Revoluția și filmul n-a mai rulat din cauza temei abordate.

Rep.: A fost primul tău film?

D.I.: Primul? Singurul! Așa o băta...

Rep.: Îți doreai să faci film?

D.I.: Nu pot spune că-mi doream. Însă, începînd să lucrez, m-a atras. Mi-era drag. Nu știu dacă aveam vîlcătăți de actor, dar tare mi-era drag. Am cîntat și 5 piese. Una mai veche și 4 în primă audiere.

Rep.: Erău și ele tematice?

D.I.: Nu. Erău foarte frumoase. Nu le-am mai cîntat niciodată. Ar trebui să recuperez bonurile de la Buftia.

Rep.: Ce proiecte ai pentru acest an?

D.I.: În primul rînd, să-mi văd lansat discul. Se va numi Daniel II — „Acel paradis pierdut”, și sper să apară în această lună. Aș dori să mai fac și 2 turnee, unul în Germania și unul la comunitatea de români în S.U.A. Apoi, cred că a sosit momentul să mă reîntorc la rock'n'roll. Am revăzut cîteva din piesele compuse de mine în anii de liceu, am ales 2 dintre ele pentru a le înregistra și a realiza cîte un video-clip.

Rep.: Cîte clipeuri ai?

D.I.: Nici unul. Acestea vor fi primele.

Rep.: Compoziții noi ai?

D.I.: Nu foarte multe. Sper ca spre sfîrșitul anului să mă lansez un disc cu piese noi, nu din domeniul muzicii ușoare, ci din cel al rock-ului.

Rep.: Care a fost cel mai bun an, profesional vorbind?

D.I.: 1988. Am luat trofeul la „Melodii '87”, două premii și trofeul la Mamaia '88, am făcut primele înregistrări TV, și radio, am participat la un concurs între televiziuni în Praga, la un festival în Coreea de Nord, am fost în turneu în Germania Democrată (atunci). Nici '90 n-a fost rău. Am fost plecat în Germania, a fost primul meu contact cu publicul occidental. Am cîntat (cu negativ) în discotecă. A apărut primul mea L.P., pentru care am primit 700 de lei. Am fost și în Grecia, într-un night-club. În Grecia am ajuns prin intermediul unor... impresari să le zicem, pe care i-am cunoscut pe Litoral. Primeam 25 \$ pe zi. După 2 săptămîni m-am întors acasă. Am mai cîntat o dată în bar. La barul Gospodăriei de partid, la Olimp. 3 luni. Nu mi-a plăcut. Mulți spun că se distinge bine. Nu găsesc. În timp ce la un bar se distinge, să zicem, 10 \$ pe zi, într-un turneu, chiar în țară, cîntîc cum 25 \$ pe zi. Îmi convine mai mult. Poate unora le place atmosfera, mie nici asta nu-mi place.

Rep.: Și la începutul acestui an ai fost în Germania. În turneu, sau...

D.I.: Am fost cu o trupă. Am cîntat tot în discotecă. A fost deja altă viață. Lumea mă știa, stiam și eu gusturile publicului... Am cîntat doar din repertoriul internațional.

Rep.: Nu te-ai gîndit să urmezi o facultate?

D.I.: Ba da. 6 ani am învățat pentru medicină. Mama n-a fost de acord. Sper totuși să reușesc să fac și medicină, dar la anul aș vrea să încerc la Teatru, la Stat. Asta nu pentru că nu aș avea încredere în particulari, dar... Vreau să fac teatru. Consider că m-ar ajuta în meseria mea. Am jucat și într-un film. Aveam rol de brigadier. Filmările au început în '88 și filmul a fost gata în noiembrie '88. A venit Revoluția și filmul n-a mai rulat din cauza temei abordate.

Rep.: A fost primul tău film?

D.I.: Primul? Singurul! Așa o băta...

Rep.: Îți doreai să faci film?

D.I.: Nu pot spune că-mi doream. Însă, începînd să lucrez, m-a atras. Mi-era drag. Nu știu dacă aveam vîlcătăți de actor, dar tare mi-era drag. Am cîntat și 5 piese. Una mai veche și 4 în primă audiere.

Rep.: Erău și ele tematice?

D.I.: Nu. Erău foarte frumoase. Nu le-am mai cîntat niciodată. Ar trebui să recuperez bonurile de la Buftia.

Rep.: Ce proiecte ai pentru acest an?

D.I.: În primul rînd, să-mi văd lansat discul. Se va numi Daniel II — „Acel paradis pierdut”, și sper să apară în această lună. Aș dori să mai fac și 2 turnee, unul în Germania și unul la comunitatea de români în S.U.A. Apoi, cred că a sosit momentul să mă reîntorc la rock'n'roll. Am revăzut cîteva din piesele compuse de mine în anii de liceu, am ales 2 dintre ele pentru a le înregistra și a realiza cîte un video-clip.

Rep.: Cîte clipeuri ai?

D.I.: Nici unul. Acestea vor fi primele.

Rep.: Compoziții noi ai?

D.I.: Nu foarte multe. Sper ca spre sfîrșitul anului să mă lansez un disc cu piese noi, nu din domeniul muzicii ușoare, ci din cel al rock-ului.

risul. I-am spus tatăl că nu voi cînta. M-a pocnit. Mi-a tras 5-6 perechi de palme... zdrăvne. Apoi am început să ne rugăm de unul și altul să-mi dea voie să particip. Nici nu vroiam să aud. Numai că nu ne-am așezat în genunchi. M-am enervat și m-am dus la jurii. Nu cunoșteam pe nimeni. M-am adresat singurei femei care era acolo. I-am spus că vin de la o înmormîntare, că eu habar n-aveam de această preselecție, că e dorința tatălui meu și că trebuie neapărat să mă ajute să urc pe scenă și să cînt, căci, altfel, mă bate tata. Rostul nu mai contează, eu doar trebuie să cînt. A bufnit-o risul. M-a întrebat dacă știu vreun pianist.

Rep.: Pentru mulți, Mamaia nu este decît un festival înscris în palmares. Pentru puțini, este într-adevăr, o rampă de lansare...

D.I.: Depinde și de persoană. Dacă te zbat, dacă ești conștient de talentul și de calitățile tale și vrei cu adevărat să faci ceva faci. E drept că e nevoie și de șansă. Pe vremea aceea (și acum, de altfel), se mergea mult pe pile și cunoștințe. Eu, repet, nu știam pe nimeni. Și, totuși, în timpul festivalului, am primit 4 oferte. De la teatrele de estradă din Pitești, Constanța, București și Galați. După festival, în noiembrie, mi-a apărut o față de disc.

lucru la teatrul din Pitești.

Rep.: Cum ai ajuns tu la Praga?

D.I.: La festivalul de la Mamaia, am avut șansa să plac soției tov. Heghedus. Și cum pe vremea aceea se făceau propunerii... Am fost propus. În meseria asta multe pînă de șansă.

Rep.: De la preselecția de la „Tănase”, te-ai împrietinit cu Cornel Fugaru?

D.I.: El, să știți că a fost prima și singura colaborare cu el. Sper să mai colaborăm.

Rep.: Cu cine ai mai lucrat?

D.I.: Cu mulți. Dumitru Lupa, care mi-a fost și un foarte bun profesor. Cînd am ajuns la teatrul din Pitești, unde era

terpretat-o prima. De fapt, a fost ideea lui Bebe Fugaru.

Rep.: Cum ai ajuns tu la Praga?

D.I.: La festivalul de la Mamaia, am avut șansa să plac soției tov. Heghedus. Și cum pe vremea aceea se făceau propunerii... Am fost propus. În meseria asta multe pînă de șansă.

Rep.: De la preselecția de la „Tănase”, te-ai împrietinit cu Cornel Fugaru?

D.I.: El, să știți că a fost prima și singura colaborare cu el. Sper să mai colaborăm.

Rep.: Cu cine ai mai lucrat?

D.I.: Cu mulți. Dumitru Lupa, care mi-a fost și un foarte bun profesor. Cînd am ajuns la teatrul din Pitești, unde era

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

SLAYER. Grup născut în 1983 în Los Angeles. Componența: Tom Araya (bas și solist vocal), Jeff Hanneman (chitară), Kerry King (chitară), Dave Lombardo (tobe). Mulți susțin că este ultima trupă a generației thrash, care n-a căzut în plasa comerțului. Fiind angajați de firma Def American se bucură de libertatea de a aborda orice subiect, ceea ce nu se prea întâmpla în peisajul rock american. Melodia *Angel Of Death*, despre criminalul nazist, Dr. Mengele, a fost cauza pentru care anteriora casă de discuri din Europa a refuzat distribuția albumului *Reign In Blood*. Prima apariție pe disc a fost în 1983 pe o casetă editată de Metal Blade Records. În 1984 a apărut albumul *Show No Mercy* și single-ul *Haunting The Cha-*

venit, iar în 1990 cu același producător au ecos albumul *Seasons In The Abyss*. Textele acestui disc abordează teme cu violență stradală a gășilor, liderii dictatoriali, masacrul din plaja Tienanmen, ș.a. La finalul albumului trecut a apărut dublul album live, *Decade Of Aggression*. Și la acest grup vom reveni.

SMILE. Grup britanic pe care-l amintim de dragul istoriei. Componența va va rămuri de ce: Tim Staffell (bas, vocal), Brian May (chitară solo), Roger Taylor (tobe). Deși cîntau la Imperial College din Londra discul single de debut a apărut peste ocean cu piesele *Earth* și *Step On Me*. Aveau un sound hard. A urmat apoi *I Can Hear Music* cu o altă piesă pop, *Go! Back* pe care apar ca invitați o serie de alți muzicieni, printre care și Freddie Mercury și John Deacon.

STATUS QUO. Caracterizat ca grup boogie-rock, au cochetat la început cu pop-ul dar și cu muzica psihedelică a anilor '60. Dacă veți asculta single-ul din 1968 *Pictures Of Matchstick Men* nu-i veți recunoaște. După 1969 și-au schimbat imbrăcămintea și stilul devenind un grup de mare succes pentru dansatorii din întreaga lume. Formula clasică a grupului: Francis Rossi (chitară, voce), Alan Lancaster (bas), Rick Parfitt (chitară, voce), John Coghlan (tobe). Au înregistrat aproape 20 de albume înaintea plecării lui Coghlan (în 1982) fiind înlocuit cu Pete Kirshner. La clape au fost Roy Lynes și Andy Bown. Primul a

STATUS QUO

pe care s-au bucurat de o primă decorație. În 1965 *Hell Await* a lovit cu putere în teritoriul thrash aflat în faza de formare. Casa la care au semnat apoi Def Jam / Def American era specializată pe muzică de dans, hip-hop sau rap (Run DMC, The Beastie Boys). În 1986 Rick Rubin, proprietarul firmei, le-a produs albumul cu problemele lor 2 ani mai târziu *South Of Heaven* (pe care figurează și piesa din repertoriul Judas Priest, *Disident Aggressor*). A urmat o pauză de aproape doi ani în care bateristul Lombardo a plecat și a re-

plecat în 1970. Primul hit de primul loc: *Down Down* în 1974, în *The Army Now* a ajuns în 1986 pe locul 2 în Anglia. Deși mulți au anunțat în reviste și cărți încetarea activității grupului, încă din 1984 realitatea este că și azi cîntă cu un succes considerabil. Firește nu la publicul de heard & heavy. După apariția la *Band Aid* din 1985 au venit *Jeff Rich* (fost baterist la Climax Blues Band) și John Brown la bas. Discografia și istoria Status Quo vor ocupa un alt spațiu, mult mai vast.

andrei-eugen

SLAYER

VIITORII REPORTERI NE AJUTĂ

FLORIAN PITTIȘ

„Eram hippy fără să știu”

— Domnule Pittiș, cum vă simțiți după turneul efectuat în Brazilia? Cum ați fost primit de publicul brazilian?

— FOARTE BINE! Cum să-ți spun, atunci cînd pășești în această buclăcă, ruptă din răi numită Brazilia, n-ai cum să fii alifet decât fericit că ai apucat să pui piciorul acolo. Cum am mai spus-o, cînd am fost la Rio de Janeiro, am trăit unul dintr-acele mai cumplite momente ale vieții mele: mi-am dat seama că de timpuși sintem sau am fost aduși să gîndim, atîta vreme cît noi toți românii, acolo la o bere, în „Carul cu bere” vorbim: „Da, domne, uite să vedem și noi Londra, să vedem și noi Parisul, Roma, Berlinul, poate da Dumnezeu și apucăm să vedem și noi New York-ul”, dar aici, la Rio de Janeiro fantazia se termină, aici nu se pune problema atîta timp cît concepțiile artistice și gusturile sînt total diferite.

— În urma unui sondaj printre colegi am venit cu o serie de întrebări propuse de ei. De cînd sînteți hippy?

— Ca domnul Jourdain, eram

lume născută fără un program dinainte stabilit.

Totuși, pentru aproximativ toți oamenii am rămas tot „ne-spălații ala”, „pletoșii ala”. Nu s-a schimbat nimic. Cînd vreau să opresc un taxi, staționează la 7 metri de mine și se uită chloris. Abia cînd îți dă seama cine sînt începe cu „Poftiți, mă scuzați, stîti...”.

— În legătură cu „Poeria muzicii tinere”, nu există nici o soluție intermediară mai ales că, în prezent, colegul dvs., de breasă — G.M. — face parte din comitetul director al UNICEF?

— Dacă ar fi existat o soluție cu „Poeria muzicii tinere” în mod sigur aș fi folosit-o. În ceea ce privește colaborarea mea cu domnul George Mihailă nu cred că se pune problema atîta timp cît concepțiile artistice și gusturile sînt total diferite.

— În urma unui sondaj printre colegi am venit cu o serie de întrebări propuse de ei. De cînd sînteți hippy?

— Ca domnul Jourdain, eram

colegi, prieteni, care sînt la fel de nebuni după rock cum sînt și eu. Dar de ei nu s-a aflat din păcate.

— Deci, ce-i sfătuși pe tinerii iubitori ai muzicii rock, care nu au posibilitatea de a-și cumpăra reviste rock — ce-i sfătuși să facă pentru a-și îmbogăți cunoștințele în domeniul rock-ului, în afară de ascultarea muzicii?

— Altfel și numai altfel este de ajuns. La fel cum spune Eliade Rădulescu: „Ascultați copiii orice numai ascultați”. Să nu se mai ia după nimeni, să asculte ce le place lor. La un moment dat ceea ce le place lor s-ar putea să nu le mai placă pentru că ti se face rău și de ăce negre. Și-atunci o să observe singuri cum gusturile se schimbă, cum ușor-ușor vor decanta niște valori, își vor da seama că melodiile astea sînt foarte frumoase, se dar pentru o săptămînă atît și nimic mai mult, pentru un sezon, pentru o vară și nimic mai mult, ce-o fi rău în asta?

MOȘU PITTIȘ, GEORGE STANCA, „CIOCU” VINTILA ȘI RADU GHEORGHE ÎN 1988

atît de mărunt și cu toate condițiile împotriva noastră.

— Cînd v-ați hotărît să montați „Meditațiile Ritei” și ce v-a determinat s-o faceți? Pentru ce ați introdus ilustrația muzicală Beatles în această piesă?

— Totdeauna cînd gîndesc un spectacol, îl gîndesc în funcție de ecoul pe care bănuiesc că îl ar avea în masa spectatorilor. Ceea ce se întîmplă în „Meditațiile Ritei”, după părerea mea, este o problemă socială și această problemă socială mi se pare mie de departe cea mai importantă în societatea noastră de astăzi.

— În legătură cu ilustrația muzicală: mi se pare foarte normal să introduceți Beatles din moment ce Willy Russell a debutat cu o piesă despre cei 4 Beatles.

— De ce tocmai Beatles în viața dvs.?

— Nu numai ei, ei toți ceilalți care aparțin muzicii rock. De ce tocmai rock-ul în viața mea? Beatles-i sînt numai niște exponenți ai muzicii rock, dar asta nu înseamnă că mi-am făcut joacă din Beatles. Nu! Pentru nimic în lume. Dar în special Beatles pentru că ei sînt cei mai cei în muzica rock. Este, deci, normal să ocupi un loc favorizat în cadrul preferințelor mele ca și Bob Dylan, Rolling Stones, Yes și alții și alții.

— Vorbiți-mi „puțin” despre mișcarea hippy, despre rolul ei în muzică și în lume, în general.

— N-am cum să vorbesc „puțin” despre un subiect atît de vast pentru că asta ar însemna să stăm de vorbă pe puțin cîțiva ani, ca să poți înțelege cît de cît înseamnă această mișcare, această unică revoluție din

hippy fără să știu.

— Cînd să mai sperăm în un concert rock de talia celui care a fost „Rock ’91”?

— De îndată ce vom găsi oameni la Ministerul Tineretului și Sportului care să fie dispuși să investească cel puțin aceeași sumă de bani pe care a investit-o fosta conducere.

— Prin ce considerați muzica anilor ’60 superioară celei a anilor ’90-’91?

— În anii ’60 importanți erau muzicienii, acești tineri care au făcut revoluția. Toți producătorii, toate casele de discuri umblau după aceste formații ale tinerilor.

— În momentul de față importante sînt casele de discuri care manevrează într-un hal fără de hal formațiile noi care apar. Atunci era o muzică sinceră, acum este o muzică programată. Eu sînt convins că există încă de pe acum slăgărul anului 1993, poate chiar înregistrat, dar nu i se dă drumul pe piață pentru că încă n-au terminat de vindut discurile cu rap, de exemplu.

— Vă pun o întrebare specială pentru simplul motiv că vine din partea unei doamne profesoare: cîtă vreme mai aveți de gînd să vă credeți tînăr?

— Exact aceeași perioadă pe care dînsa o va rezerva gîndului de a fi bătrîn în continuare. Să știți că dacă aș vrea să arăt mai tînăr mi-aș vopsi părul. Vorbesc foarte serios (zîmbesc).

— Avînd în vedere faptul că sînteți aproape sigur actor care este preocupat cu adevărat de muzica rock românească și de...

— Sînt singurul actor cunoscut care are preocupări în acest domeniu. Eu am o mulțime de

— să dansezi pe niște bucăți mînnate care-si au valoare numai pe sezonul de la Costinești de exemplu, e minunat — trebuie să existe și așa ceva. În același timp își vor da singuri seama că mai există pe lîngă asta și alte și alte compoziții, creații care, chiar dacă nu sînt pentru dans, pentru această desfășurare fizică, s-ar putea să fie o hrană a altor părți din noi ceva mai sensibilă, mai duznelăscă — PENTRU SUFLET.

— Ce părere aveți despre rock-ul românesc?

— Aceeași părere pe care am spus-o dintotdeauna. Avem instrumentiști de valoare, însă n-avem formații. Și asta nu este numai vina formațiilor ci și a proastei organizări în acest domeniu. Este o discuție care ar trebui odată începută, dar vehement, în mai multe țări, o analiză adîncă a rock-ului românesc și luată de-acolo de unde se află — la vîntul timpului și instituționalizat.

— Cum v-ați simțit după „Rock ’91”? Ce v-a impresionat plăcut și neplăcut în acel festival-maraton?

— Nu mai știu ce-a fost pentru că tot ceea ce mi s-a înțîmplat cu 5 minute înainte plăcut sau neplăcut pe mine nu mă mai interesează.

— Să înțeleg că mergeți pe principiul „carpe diem”?

— Da. Eu trăiesc clipa de astăzi — am spus doar că sînt un hippy și numai asta contează. Ce va fi mine va fi roz atîta știu și la fel nu mă interesează.

RALUCA TOMESCU

clasa a XI-a D
Liceul „Iulia Hașdeu”
București

răspundem dacă sîntem în stare

RAZVAN PETRESCU (Iasi). Metalica merită oclind să ocupe spațiul revistei, așa că nu vom uita ziua lui James Hetfield. Prietenul nostru Gabi Gombos lucrează la o broșură integral consacrată grupului. Nu uita că tot noi am scos încă din 1990 primul poster al tobon cu Metallica. Despre turneele trupelor prin lume informăm de cîte ori se poate la „De toate”. Polifonia nu are nimic cu nimeni. Un caricaturist este inspirat de ceea ce vede în jur. Nu e cazul să-l acuzi că are „boală” pe throat. Uite, chiar îl rog să se ocupe de alte genuri de aici încolo. La punctul 4 din scrisoare nu mă mai opresc, pentru că a făcut-o Găbiuara cînd trebuia. Poți fi sigur că vom vedea și la noi marile vedete, monștri rock-ului. Sumele și mijloacele pe care le solicită Metallica, Ozzy sau Sepultura sînt mai mari decît cele la care fac față actualii organizatori de festivaluri pop. Poți fi, din nou, și eu prefer un concert adevărat (ceea ce în rock e sigur) decît unul parțial (cu benzii, negative sau pozitive). Propunerile pentru top vor fi, gura pe lista lunară din ultima pagină. **ENACIIE LARISA-MARIA (Craiova).** De reclame avem nevoie ca orice revistă din lume. Nu poți spune că ai venit pînă acum prea multe. Faptul că Mark Boyce n-a apărut la ziua lui din 6 martie va fi corectat abia la anul. Că sînt necunoscuți mulți este firesc. La anul tîi mai ai timp să-l descoperi. Dacă ai făcut atenție ai fi aflat că de mai multe ori am precizat: la IN. **TERMEDEIEM PRIETENII,** a-nunțurile nu se plătesc! Dacă se referă la corespondență, schimburi etc. La parul pe care l-ai făcut, nu te pot ajuta pentru că nu oferi prea puține date. Voi întreba și eu dacă există vreun duet Monica Anghel — Paula Năstase. **MEGA'S MEGADITH (București).** Faptul că Sepultura a apărut la hard&heavy nu este grav, altă vreme eîi cei care nu scriu, deci ascultători și fani ca și tine. I-au trecut acolo. În TOP 30 nici nu avem secție separată. Un interviu cu Celelalte Cuvinte + depinde

strict de membrii grupului. Am realizat unul cu ei la lansarea discului, anul trecut. Ar tre-bui adus la zi. De ce nu l-am publicat atunci? Au apărut prea multe articole cu același subiect în presă. Multumesc pentru ajutor și mă bucur că-ți place Polifonia (teorant) iar Cronica sentimentală (tune-ri). **GEANY (Oradea).** Nu în-țeleg de ce te-au surprins da-te despre trupe noi, avînd în vedere că le luăm din surse autorizate pe care le cităm. Versuri Nirvana încă nu avem dar așa cum tu ne-ai ajutat cu cele din repertoriul Guns N'Roses, se va găsi cineva care să le trimite. Nu-i revista fan-ilor? **Pearl Jam** n-a apărut încă pe aici, dar de cîteva rînduri vei beneficia, 3 dintre propunerile tale au și intrat iar de celelalte trebuie să facem rost (Curly Stingers e de fapt Stigers). **Pearl Jam** s-au format în 1990 la Seattle iar componența este (conform revistei Circus din 31 martie 1992, Eddie Vedder (vocal), Mike McCready (chitară), Stone Gossard (chitară), Jeff Ament (bas), Dave Abbruzzese (tobe). Gossard și Ament provin de la Mother Love Bone, trupă al cărei solist **Andy Wood** a decedat în 1990. Al-bunul scos la Epic se intitul-lează Fen și conține piese hard rock cu poantele ac-cente funky. **KADU G TIBIL (Budești, Maramureș).** Cu apor-ritile la TV e bine că stilul au fost simple accidente care nu se vor repeta. La întrebă-rile intruzive ai răspuns cu mult haz. La locul lor vor in-tra și aceste contribuții, dar nu și lit-ul „Young And Original Democracy”, la care merită să mai lucrezi. Am reținut că ești contra numărului mare de de-dicații și pentru „javități” cu subiecte interesante. Celor de la TV orice sugestie îl se va părea un atac, dacă vine din zona noastră. „Să schimb TOP 10 cu TeleTopul lui Magdin” așezîm tu, dar alții sînt extaziați de respectiva e-misiune. Mulți confundă res-licarea cu traducerea unui pro-gram. „Sau dacă topul ameri-can nu se poate, primi decît intruzii, de ce nu se difuzează un top englez, sau unul

făcut de ai noștri din video-clipurile existente, cu piese noi, bune și întregi. Ideea nu e rea, dar asta implică muncă multă pentru care nu oricine e dispus (și capabil). Din cîte știu, nu este prevăzută un con-cert Michael Jackson la Bucu-rești. Nici apariția de la Buda-pesti nu este sigură deși s-a scris despre așa ceva. Confu-zia dintre ZZ-TOP și Queen, sryche este destul de gravă. Poate n-ai auzit bine? E drept că sochează și cea din-tre The KLF și C&C Music Factory. Dacă spui că le auzi des, voi încerca să le prind și eu pentru confirmare. Nu te abține de la abonament. TOP GIRLS (ale noastre). 1. Ana — Cargo, 2. Tatiana — Krypton, 3. Ana-Maria — Riff, 4. Tanța Grup 74. Ceva-ceva răspuns tot ai primit! **BOGDAN (Tuzla).** Un interviu și cronica de disc la noile lansări se impun. Dorința ta este să-l prindem iar pe Andries la o vorbă în revistă. Acum e în Spania dar la însoțirea promit că-l atac. Ultimele numere din **Play Back** nu le-am văzut, dar știu că este o revistă bună. Lam transmis bila albă Găbiuarei și s-a bucurat. Filme muzicale pe micul ecran vrem și noi. „Dedicatille speciale” pe care mi le oferi nu-ți vor crea pro-bleme: I Love Your Smile (cu Shanice Wilson nu cu Right Said Fred) pentru I. Hiescu, I'm Too Sexy (Right Said Fred de asta dată) pentru P. Roman și Let's Talk About Sex (Salt N'Pepp) pentru G. Voican-Voiculescu. Alt pentru azi. Te aștept cu aștept. Chestionarele le-am trimis la rubrica lor. Rezultatele vor fi publicate în curînd (calculele nu s-a usor-e pentru liste „umanistice”). **FLO-RENTIN LUNGU IONESCU (Iasi).** Nu dispera! Cîșt pentru D.J. se va mai face. Se lu-crescă la elaborarea unei for-mule viabile pentru cei care nu locuiesc în București. Va fi un curs intens de approxi-mativ 10-15 zile. Articolul e bun dar te rog să ne oferi și o fotografie a grupului Kre-matorium, după care categori-e va fi publicat. **DEVIL (Te-cuci).** Enter Sandman a fost publicat în numărul 47, Skid

Row cu I Remember You în 40. Celelalte propuse de line-vor urma. Ductul Elton John / George Michael s-a difuzat pe micul ecran de cîteva ori. La radio nu știu de ce nu apare. Piesa figurează pe single și încă are o poziție bună în topul revistelor americane. În rest, sugestii interesante care vor fi supuse discuției comune cu ceilalți cititori, cînd publi-căm rezultatele Chestionarului II. **AXI (București).** Numerele 32 și 33 conțin textul de la More Than Words. Trece pe la redacție și-l oții. Celelalte propunerile pentru top au fost deja și ne-au părut. De aici deduc că ne-ai descoperit tir-zii. Vor fi texte GNIT. Nu-ți face griji, dar fă-ți abona-ment! **ELA (Ottenia).** Am primit scrisorile tale. Serialul Depêche Mode a devenit un ritm de articole dispartate, din cauza unor promisiuni ne-respectate de unii. Nu cunosc un grup cu numele de Kryte-rian. O editură, da. Dacă cine-va știe, poate ne ajută pe a-minde. **VIRGINIA CODREA (Sighetiu, Maramureș).** Scriso-a-rea ta, cea galbenă, cu propu-nera de a ne ajuta, a sosit. E minunată, dar trebuie să-ți spun că mai sînt cel puțin 100 de reviste în Germania de ca-litatea Popcorn-ului. Apoi „Te-lex”-ul oferit trebuie tradus corect, avînd în vedere și alte surse de care dispunem. Din-tre temele enunțate să fa-cem o probă cu Timmy T. Dacă nu reușim așa, poate faci un xerox de pe materialele mai noi și le expediezi. Găsim noi o soluție pentru a ne revan-șa. Pînă primesc primul articol semnat de Ginny, am să te rog să nu mai lipsești așa e-pergic plicul pentru că la des-chidere am pierdut cam jumă-tate de pagină pe-... rupere! **MARIUS MATEI (Cimpia Tur-zii).** Observația ta a fost corectă. Noi n-am dat codul nostru postal. Acum îl ști, Continuăm să primim manda-te postale cu inițiale sau cu pseudonime. Fapt care în-greună marea factorului po-stal. Turneul Holograf nu cred că va fi prea curînd, pentru că acum am plecat din nou în O-landia. Decandată dialogul no-stru și dedicămurm așa, aie! Dacă mă vor solicita, poate voi merge și eu cîteva zile într-un turneu intern și atunci stăm de vorbă. Formula a funcționat în 1987. Acum nu sînt sigur că mai ține... **AN-DREEA STAN-LASCU (Craio-va).** Am înțeles că-l vrei pe Mihai Păcurachi primar la voi dar nu-i rău să-l scrii corect numele. Texte din repertoriul Queen vor mai fi. **NELI VANCEI (Amd).** Texte ale unor melodii pop-rock romă-nești ne poți trimite. Cu mirare constat că, deși am ape-

lat în mai multe rînduri la com-pușter, texturi și formați, n-am primit texte pentru a le publica. Interesul este, sau ar trebui să fie în primul rînd al lor. Mă bucur că la Arad difu-zarea s-a îmbunătățit. **ADRIAN ONACA (Alba Iulia).** De fiecare dată am publicat topul britanic și toate intrările directe pînă la locul 50. Mă mir că n-ai observat. Faptul că ceea ce pu-blicăm noi nu-i identic cu ce au-ză la BBC sau la Europa Li-bera n-are trebură să te surprin-dă. Sursa o precizăm de fiecare dată. Mai sînt și altele în Ma-rea Britanie (Melody Maker, Gallant precum și popul propriu al emisiunilor). Poarte intere-sante și muncite clasamentele tale. Ești efectiv un adevărat colaborator al P.L.A.S. **JADE (Zalău).** Cuvîntul rocker pus la feminin nu-ți sună bine. Nici-mie, dar l-am primit de la voi și l-am respectat ca atare. Des-pre Dan Daniel nu dețin infor-mații, dar aș să apară curînd, cineva cu ele. Multumesc pen-tru texte. Dacă nu sînt scrise cu litere de tipar nu pot rîsca. Și așa, chiar în revistele străi-ne, apar unele greșeli dacă roai punem de la noi, ce va ieși? **DANIELA-ADRIANA PREPE-LIȚA (Brăila).** Văd că ai orga-nizat un adevărat referendum acolo, la liceul sanitar. Ca pri-mar a ieși Sebastian Bach cu 24 de voturi (adică unanimitate) iar ca interpreti non-rock-ducuți Hiescu — Roman cu 19 voturi. Nu sînt nimic deosebit revista. Pula. Favo-ritul tău și al clasei va mai figura în paginile revistei, dar voi încerca să-l găsim numărul 24 din 1991. Rubrica 10 pe o insulă va intra în drep-turi începînd cu săptămîna vi-itoare. Vom publica 2-3 seturi iar cele mai spectaculoase (de-cise de voi la sfîrșitul anului) vor fi premiate.

ANDREI PARTOS

OPINIILE REPLICI... OPINIILE...

O altă scrisoare ne-a par-venit de la Sibiu, semnată de un vechi colaborator al revistei-lor muzicale, Marius Ottean. I se adresează tot lui Cristi Timpuș. Cîteva pasaje din motive de spațiu merită totă atenția.

„Veni tu, pentru mulți din-tre rockeri bătrîn fenomenul și muzica rock nu însemnă me-saj, idee, defecare, uitare, refugiu și multe altele. Poate și pentru lîne death și thrash înseamnă ceva asemănător, dar voi, mini-rockeri, lîneți poa-te prea mult la amblaj și prea puțin la conținut. Prea multe cranii, oase, ținte, lan-turi fac pînă la urmă să vi se întunece vederea și rațiunea. Prea mult zgomot face pînă la urmă să nu mai puteți auzi asurzul țavorelor. „Și pe mine mă certau părinții pen-tru zgomotul” făcut de Deep Purple, Led Zeppelin, Hendrix ori Phoenix, așa încît mă gin-desc că și tu ai dreptate, totul fiind doar o problemă de vîrstă și de receptare... Nu în-țeleg însă de ce credeți voi că sînteți mai deosebiți de D.T., sau mă rog, noi ceilalți. Muzica bună poate fi de orice gen, fie ușoară, fie disco, fie death, fie jazz, fie populară, fie thrash. Totul e să ai dis-cernămint. Cine a spus că nouă nu ne place Metallica sau Warrant? Mai e o problemă: cea a respectului reciproc. Cîte concerte ale grupului? Parsa-ment de exemplu au fost de-rahitate de adevărații rockeri? Pe de altă parte, cîm se com-portă „minirockerii” atunci cînd nu sînt pe scenă „side-rurgisti”?... Decandată dăm-vole să-ți fac o sugestie. Mai ascultă de cîteva ori Pink Floyd, Deep Purple, Led Zep-ppelin, Cream, Queen, Jethro Tull, Beatles, Ray Charles, Buddy Holly, Chuck Berry. Gîndește-te bine și poate ra-dicalismul afirmațiilor ți se va estompa. Și pînă una alta, mai pune mîna și pe o carte de gramatică. Pentru că de aici, (din această lipsă vreau să zic) se poate găsi o explicație a cantonării în zona metaluriei destructive.”

WEISZ ROXANA (Str. Petru Maior, bl. 4, sc. C, ap. 23, Baia Mare, Cod 4800, Jud. Maramu-reș). „Caut cît mai multe in-formații despre celebra forma-ție AC/DC (mai ales perioada cu Bon Scott). Totodată sînt in-teresoată și de Jimi Hendrix, Janis Joplin, Jefferson Airplane, Eric Clapton, Bob Dylan, Jim Morrison, AC/DC, Celelalte Cu-vinte, Sepultura, Sebastian Bach. Cei care-mi pot oferi in-formații în legătură cu numele amintite mai sus îl rog să-mi dea un semn de viață”. **BIAN-CA GHEORGHIU (Str. Ura-nus, nr. 8, bl. 61, sc. A, ap. 3, Timisoara, 1900).** „Am 14 ani și jumătate, sînt în zodia Pe-ricioasă, am ochii albaștri-ver-zui. Mi se spune Billie Jean sau Bianca Jackson. Idoliul meu este Michael Jackson și vreau să mă împrietenesc cu absolut toți fanii acestui cîntăreț. Pri-viți cu atenție adresa mea, scri-eți-mi, căci nu veți regreta ni-ciodată. Alte preferințe: albu-nele, Pepsi-Cola, Linda Gray, Madonna și limba engleză. Gar-nitor răspuns. Aștept ploala de scrisori”. **ALIN SAVA (Str. Gh. Lazăr nr. 36, sc. C, ap. 9, Ti-misoara, cod 1900).** „Am 17 ani și sînt „Roc”. Cei care se sînt atrași de sport și muzică îmi pot scrie. Îmi plac în specia-l Prince, Michael Jackson, Me-tallica. Dețin informații și adre-sele următorilor: Michael Jack-son, Roxette, Guns N'Roses, Queensryche, Depêche Mode, Madonna, Marcy Mark, Sinead O'Connor. Caut adresa lui Prin-ce și informații despre el. Pro-mit răspuns tuturor. Cel din Ti-misoara mă pot căuta la telefon 24614”. **ALEXANDRA (Str. Co-vasna, nr. 29, bl. E25, et. 4, ap. 39, sector 4, București).** „Am 15 ani și as dori să corespond-ez pe teme de muzică și oricînd cu fanii trupelor Depêche Mo-de, The Cure, Erasure, Yazoo”. **NEDELICU ANGELICA (Str. Aviației, nr. 37, bl. 16 F, sc. 4,**

et. 2, ap. 58, sect. 1, București): „Am 14 ani, ochii căprui, oărl galen, 1,61 m, 45 kg și sînt în zodia Vărsătorului. Îi iubesc la nebunie pe Michael Jackson. Este simțura mea naștune, refugiu-l meu de lumea roș și fără gus-turi bune. Este naștala ideală care-mi alungă tristețea. As dori să corespond-ez cu adevă-rații fani ai lui Michael”. **HACK BIANCA VERONICA (Str. In-trazea Ursului, nr. 4, et. B, ap. 18, Timisoara, 1900, tel.: 96/16 42 29).** „Fani ai rock-ului

sau, Slayer, Judas Priest, Billy Idol, Megadeth, Jon Bon Jovi, Black Sabbath, Gary Moore și Compact”. **ANGEL OF DEATH (Str. Progresului, bl. S 10, sc. A, ap. 2, Piața Neamț, 5609):** „Dacă iubiți death-ul, dacă vă plac cei de la Viogression, Tha-natos, Benediction și în specia-l cel de la Napalm Death, dacă doriți să corespondati cu un death-er convins, îmi puteți scrie pe adresa menționată. As dori să aflu cît mai multe des-pre formația Napalm Death al

Postilor. Sînt un adevărat fan al lui Michael Jackson. As vrea să intru în posesia tuturor texte-lor melodicele interpretate de el. Ofer postere cu Depêche Mode, Roxette, NKOTB, Milli Vanilli, AC/DC, Sandra, Glenn Medeiros, Jason Donovan în schimbul celor cu Michael”. **SALION RĂZVAN (Str. Martie Horea, bl. 23, sc. E, ap. 71, cod 5500, Bacău):** „Am 19 ani, sînt născut în zodia țaur, am 1,78 m, păr negru, ochi căprui și sînt fan Depêche Mode. Ofer texte-le pieselor de pe LP-urile „Black Celebration”, „Music For The Masses”, „Violator” în schimbul altor piese de pe cele-lalte albume ale lor. As dori în special versurile la „Happiest Girl, Sea of Sin, Dangerous, It's Called A Heart”. **CANTA DAN (Str. Crisan, nr. 43, Si-ghețiu Marmăției, Maramureș, cod 4925):** „As dori să cores-pondez cu fanii al formației A-HA. Ofer iubitorilor de auto-turism adrese din Germania de la firmele: OPEL, KAWA-SAKI, SUZUKY, NISSAN, HONDA de la care, cu un mic secret știut doar de mine, vor putea primi reviste, vederi, postere, abilități cu mașini ale firmei dorite”. **O-PRESCU CRISTINA (Aleea Potolai nr. 5, bl. A 17, sc. 3, ap. 43, sect. 6, București):** „Idoliul meu este Michael Jackson și as dori să cîntăreț postere, poze și înșigne cu el. As mai dori să cunosc un băiat care să seme-ne cu idoliul meu”. **IZGON LA-CRĂMIARA CAMELIA (Str. Nufărilor nr. 10, sc. B, ap. 39, Bl. 31 est, Năvodari, cod 8725):** „Am 16 ani, 1,60 m, ochi căprui, sîntă și as dori să corespon-dez cu diferiți băieți desene muzică”. **SIRBU ANCA (Str. Crugăvi nr. 29, sect. 1, Bucu-rești):** „Am 16 ani neîmblîmți și sînt o înfocată admiratoare a tinărului interpret de muzică ușoară Gheorghe Florea”. **ORLANDA DELADI-**

INTERMEDIUM PRIETENII

din toată lumea, dar mai ales al formației suedeze Europe: dacă doriți să aveți un co-res-pondent permanent pe teme de muzică, sport, călătorii, scrie-ți-mi imediat”. **ZAMFIR MIR-CEA (Sos. Giurgiului, nr. 131, bl. 1, sc. 1, ap. 19, sect. 4, Bucu-rești):** „Am 18 ani, păr saten, ochi căprui, 1,72 m și 61 kg. Dor-eș să corespond-ez cu fete, pe orice temă. Nu sînt un fan autentic dar am preferințe mu-zicale. Printre ele: Scorpions, Blue System, Sandra, Madonna, Manole, Bryan Adams, Queen, Roxette, Michael Jackson, Hammer și NKOTB”. **DIANA STOICA (Aleea Dăliei nr. 2, bl. L 118, se. Bl. 1, Constanta, cod 8700):** „Vreau să-mi fac cît mai mulți prieteni, fani ai muzicii rock, care să albe pre-ferințe cît mai apropiate de ale mele: White Lion, Alice Cooper, Manowar, AC/DC, Poison, Europe, Scorpions, Guns N'Roses, King Diamond, Mötley Crüe, Deep Purple, Nel-

lson, Slayer, Judas Priest, Billy Idol, Megadeth, Jon Bon Jovi, Black Sabbath, Gary Moore și Compact”. **ANGEL OF DEATH (Str. Progresului, bl. S 10, sc. A, ap. 2, Piața Neamț, 5609):** „Dacă iubiți death-ul, dacă vă plac cei de la Viogression, Tha-natos, Benediction și în specia-l cel de la Napalm Death, dacă doriți să corespondati cu un death-er convins, îmi puteți scrie pe adresa menționată. As dori să aflu cît mai multe des-pre formația Napalm Death al

BEATLES

legendă și adevăr

Paul nu a mai spus să vorbească cu Brian despre „Magical Mystery Tour”. La întoarcere, a aflat că Brian se afla sub control în o clinică particulară din Richmond, Priory. Acceptase cu greu să fie consultat, dar necesitatea de a fi supus unei cure de somn era acută. După o săptămână l-a sunat pe Peter Brown și l-a spus că efectele erau relativ bune. Nat Weiss, aflat cu afaceri la Londra, l-a vizitat împreună cu Stigwood la Priory.

Stigwood și Show se străduiau, cu oarecare succes, să facă rost de cele 500.000 \$ pentru a cumpăra cele 51 procente de NEMS. Cu ceva timp în urmă, Brian avuase o neînțelegere cu Stigwood referitoare la un grup care semnase contractul cu NEMS — Bee Gees. Impresionat de frumusețea și armoniile cîntecelor lor și de somnul lui Barry Gibbs l-a acceptat imediat. Brian a fost din start împotriva lor poate și pentru că nu erau descompunerea sa. Approape imediat au avut un hit de local 1 „New York Mining Disaster, 1941”.

În timpul discuțiilor a fost adus un imens buchet de flori, iar Brian a citit cu voce tare dedicația „Stii că te iubesc, te iubesc cu adevărat...”

John”, după care a izbucnit în plină. Stigwood a spus că de atunci încolo va proceda cum va considera el de cuvință pentru că Brian nu era în toate mințile. Și așa a și făcut.

Brian a ascultat cu uimire și încinare discul „Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band” tot pe patul spitalului.

Albumul ridica o grămadă de probleme: colajul surrealism de 62 de portrete (Marilyn Monroe, Marlon Brando, Carl Jung, Edgar Allan Poe, Bob Dylan, sau Sutcliffe) putea declanșa procese în legătură cu dreptul de folosire a fotografiilor, așa că cei patru au plătit la EMI 20 milioane pentru eventuale cheltuieli de judecată.

Multe din cîntecele de pe disc fuseseră roșd excluse din programele de radio, inclusiv de BBC, din pricina referințelor la consumul de droguri, deși nu toate aveau legătură cu el.

★

Întoarcerea lui Brian acasă, 19 mai, coincidea cu petrecerea pentru oamenii de presă, cu ocazia lan-

sării noului disc, petrecere care nu se voia prea mare.

Urmasii să vină doar zece dintre cei mai reputați ziaristi, băieții eventual și totul avea să decurgă ca într-o mare familie.

Cereri de invitații erau extrem de numeroase pentru că un astfel de eveniment era o mină de aur pentru orice ziarist.

Printre solicitanți se afla și o tinăra americană pe nume Linda Eastman. Avea o fetiță și divorțase, era prietenă cu Mick Jagger, cînd nu era cu Eric Burdon și Animals cînta cu Fillmore East.

În mai 1967 venise la Londra să-l fotografieze pe Stevie Winwood și pe Animals. Se specializase în fotografierea starurilor rock și lucra pentru revista „Town and Country”.

Pentru un serviciu anterior făcui lui Peter primul invitația mult rivală.

Traducere și adaptare
GABRIELA SEICARU

MICHAEL JACKSON

Discuțiile pe care Michael Jackson le purta cu Jane Fonda în intima cabană de la munte au fost înregistrate și apoi reosculuate cu atenție. Marele actor Henry Fonda a fost și el foarte apropiat de Michael în ultimii săi ani de viață. Jane își amintea: „Tata fusese un omid toată viața. Nu se simțea în largul său decît în spatele personajelor pe care le interpreta, Mi-

chael îi seamănă”.
O altă stea, pe cît de strălucitoare, pe atît de solitară, actrița Katherine Hepburn, va cădea pradă farmecului inocent al lui Michael. După mai multe vizite la Long Island, unde marea doamnă a cinematografiei americane are o rezidență, Michael va fi invitat și în apartamentul din Manhattan, unde actrița păstra amintirile rămase de la Spencer Tracy. Michael va fi încîntat să viziteze „muzeul” Tracy. Aici, bătrîna doamnă îl

va da lui Michael cîteva lecții de comedie!

În septembrie 1961, îmbrăcată cu o jachetă ornată în stil funky, Katherine Hepburn în persoană va apărea incognito în cuisele arenei Madison Square Garden, pentru a avea primul său contact live cu trupa Jackson. Doar Michael, pentru care venise în mod special, va avea onoarea de a fi immortalizat alături de ea pe peliculă foto.

În panoptia faimoșilor amici ai lui Michael mai sînt și Linda și Paul McCartney, Jacqueline Onassis, Liz Taylor, Freddie Mercury, Liza Minnelli sau Steven Spielberg. O izolare a lui Michael în cercul marilor stele ale timpului? „Contactul cu marea publică nu e întotdeauna simplu. Îmi place să dau autografe, e firesc, face parte din meserie, dar situațiile în care sînt pus uneori mă deprîmă. E mai ușor să-ți petreci o seară alături de Yul Brynner și Liz Taylor...”

Între apariția albumului „Off The Wall” și marea turneu pe care The Jacksons l-a efectuat în

’81 (turneu gigant care a adus un beneficiu net de 5,5 milioane dolari după 38 de concertele), Michael va face față unor zvonuri legate de eventuala despărțire de frații săi. „Is Michael leaving the Jacksons?” era întrebarea zilei. Cel cînel hotărîse deamintirea zvonurilor prin înregistrarea unui nou LP, care va fi o capodoperă: „Triumph”. „Destiny” purtase evident amprenta studioului „Triumph” va fi însă apogeul stilului The Jacksons. Ei vor rămîne în memoria lumii prin celebrul clip în care, ca niște zei, înprăstie densupra Los Angelesului pudră aurie.

Michael se va dăruî total realizării acestui album. Pe tot parcursul înregistrărilor, el va folosi din plin trucajele și efectele

sonore „furate” de la Bruce Swedien, extraordinarul inginer de sunet al lui Quincy Jones. „Heartbreak Hotel” e un exemplu elocvent în acest sens. Nu se poate trece peste această perioadă a carierei lui Michael fără a vorbi despre „hotelul inimilor zdrobite”. „Heartbreak Hotel” este de fapt prima piesă prin care Michael Jackson își dezvăluie personalitatea compozitorială. Ce este în definitiv „Heartbreak Hotel”? Este strigătul de revoltă al unui inocent, al unui adolescent, în plină epocă a întrebărilor existențiale.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

(va urma)

LISA STANSFIELD:

*E greu să fii vedetă, dar
e mai bine decât să vinzi
într-un supermarket*

— Ce s-a întâmplat cu fal-moasa ta buclă?

— M-am săturat de ea. Așa că la prima sedință de filmări pentru clipul „This Is The Right Time”, privind în obiectivul camerei de luat vederi ca într-o oglindă, am lăsat-o afară, am tăiat-o și am aruncat-o.

— Tu ești foarte diferită de muzica ta. Muzica ta este foarte sexy.

— Cumnă, adică, eu nu sînt sexy?

— Crezi că muzica este bună pentru sex?

— N-ai putea spune că face rău. Foarte des sînt întrebată dacă aș putea face dragoste pe muzica mea. Și eu cred că n-aș putea, pentru că m-am concentrat mai mult pe muzică decât pe sex.

— Dacă tot veni vorba de „sex-music”, l-ai întâlnit vreodată pe „love-master”-ul Barry White?

— O, da! Este fantastic! Eu și Ian, prietenul meu, am ajuns într-o stare vecină cu orgasmul cînd Barry a început să ne vorbească.

— Cînd l-ai ascultat prima dată pe Barry White?

— Mama și prietenii ei erau topiți după el. Obişnuiau să dea petreceri pentru care se confau și se îmbrăcau în stilul anilor '70 și dansau toată noaptea pe Barry White.

— Dar tu cînd ai fost pentru prima dată la o petrecere?

— Cînd aveam 9 ani. Pe vremea aceea mi se părea că sora mea, care avea 12 ani, este o adevărată femeie și o tîrnam ca un câțel prin discotecă. Voiam să arăt ca ea —

purta cărare pe mijloc și pantaloni cu platformă. Din păcate nu prea reușeam.

— Cînd ai început să cînti în night-club-uri?

— La 14 ani. Am participat și la niste show-uri TV destul de penibile în care apăream îmbrăcată ca Joan Collins.

— Prietenii tăi erau geloși pe tine?

— Nu. Cînd eram la școală nu prea aveam sînt și nici fund. Eram destul de înspidă și aveam și un păr imposibil, gras, care slătea destul de alurea. Mă împrieteneam doar cu fete „rele” care fumau în baie. Ele mă vedeau draguță, dar tot timpul mi spuneau: „Dacă nu ne cînti ceva te așoptim în bătaie.”

— Fumai și tu cu ele?

— Da, fumam „More” mentolat, din acelea foarte lungi, și mă credeam extraordinar de sofisticată.

— Care a fost primul disc pe care l-ai cumpărat?

— „Puppy Love” al lui Donny Osmond.

— Cum a fost primul tău sărut?

— Ingrozitor. Nu știam nici unul dintre noi cum se face și eu am fugit apoi scribită.

— Îți place propriul tău trup?

— Acum da, dar înainte nu îmi plăcea deloc. Am un corp foarte mic, dar cred că am gîznea frumoasă.

— Care este cea mai sexy îmbrăcăminte a ta?

— Cred că lenjeria Calvin Klein. Este foarte comodă și chiar foarte sexy.

— Ești o victimă a model?

— În ultimul timp nu mai

sînt, dar odată am cumpărat o jachetă Gaultier cu 4 000 de dolari și am purtat-o doar de trei ori.

— Te simți vinovată de succesul tău?

— Cred că m-am simțit puțin la început. Dar eu nu sînt genul de persoană care-și cere scuze la fiecare pas. Dacă cineva se împiedică de mine și aterizează în partea cealaltă a camerei eu nu spun decît: „Oh, îmi pare neplăcut de rău!” Am impresia că asta sună foarte englezesc.

— Bărbații te rănesc des?

— O grămadă de bărbați vin la mine și-mi spun: „Nu vrei să mă săruți și pe mine o dată ca să mă poți lăuda cu asta?” De obicei îi sărut cu degetul și apoi îi gonesc.

— Ce crezi tu, bărbații vor dragoste sau sex?

— Eu cred că vor dragoste. Dar majoritatea sînt victimele unor mame imposibile. Și cînd încep o relație cu cineva, apar defecările. Dar eu las totul e O.K. Cînd facem treabă în casă, ei se ocupă cu lucrurile cele mai neplăcute, cum ar fi spălatul toaletei.

— Cum v-ați întâlnit voi doi?

— Într-un musical numit „Schizophrenia” care era bazat pe „Jesus Christ Superstar”.

— Care era legătura dintre cele două?

— Asta n-am reușit să aflăm niciodată.

— Cum ajuungi tu în „starea de cîntat”?

— Încerc să sînt cîntecul cu toată ființa mea. Și mă mai ajut și cu câteva pahare de vin.

— Ai un bar favorit?

— Iar și eu mergem într-un „pub” irlandez unde fiecare client este o figură! Odată un tip ne-a întrebat: „Nu vreți să cumpărați niste somon, E foarte proaspăt. E conservat.” Am cumpărat trei conserve.

— Care este prețul succesului tău?

— Înainte eram foarte independentă, dar acum nu mă pot fi. Un tip mi-a trimis anul trecut o scrisoare de 55 de pagini însoțită de poze erotice. Îmi scria că este îndrăgostit de mine și de cîte ori îmi ascultă cîntecul... mă rog, îți poți imagina ce face!

— Ai avut vreodată coșmar?

— Obişnuam să visez, la un moment dat, că un medic mă anestezia. Mă uitam printr-o geamă și la capătul celălalt vedeam figura cuiva care se dovedea a fi Barry Manilow. Cam așa ceva. Și am mai văzut o dată că scriam cîntecul împreună cu Leonard Cohen și eu nici măcar nu l-am ascultat cîntecul.

— Cu cine crezi că ai face un duet răznet?

— Cu Barry Manilow.

— E greu să fii pop star?

— Da, dar e mai bine decât să lucrezi într-un supermarket.

Traducere și adaptare după „Details”
ANCA LUPES

Mult mai mult... DEPÊCHE MODE!

Așa ne roagă fanii, iar noi ne străduim. Materiale diverse, mai noi, mai vechi, vor fi publicate treptat. Din cîte am auzit, grupul a cules maximum de voturi la organizatori „Cerebul de Aur”. Acum un interviu cu Dave Gahan (despre care cîntă zvonul că ar fi plecat de lângă colegii săi, zvon neconfirmat pînă azi de vreun articol din presa serioasă).

Rep: De 10 ani Depêche Mode nu sînt pe loc. Ați căutat permanent modul ideal de a merge înainte. Ce importanță a avut în această evoluție piața?

Dave: Nici una. Schimbările noastre s-au produs mereu spontan. Am făcut exact ce ne-a plăcut. Entuziasmul nostru de la debut a rămas neschimbat, vrem să acumulăm, să fim mai buni.

Rep: Depêche Mode a influențat și house-ul american.

Dave: Nouă ne-a plăcut mereu dance-ul. Influențarea s-a produs fără voia noastră. Nici nu poți crea planificându-ți efectele anticipate.

Rep: Pare că intenționați vreți să diminuați importanța trupei. Mulți afirmă că vă ascundeți într-o bură de anonimat.

Dave: Noi vrem ca muzica să vorbească în locul nostru. Mulți ascultători habar n-au cum arată truțele noastre. Nici nu contează. Pe mine ca solist vocal mă mai regînesc unii, iar pe Martin, cel cu fața de ingeras, din cînd în cînd.

Rep: Ce părere ai despre cei care mișcă puțin din umăr și deja știu tot globul?

Dave: Mi-e silă de astfel de trucuri și lamentări de genul „nu pot face un pas fără să fiu asaltat”. Între timp fac orice ca să apară la televiziune cît mai des, să dea interviuri, dacă se poate zilnic, cu

orice pretext.

Rep: Dar și tu te-ai mutat din casa în care locuiești...

Dave: Da, pentru că se adunau mereu în fața clădirii. Un pașii a angajat un detectiv

particular ca să afle unde stau.

Apoi efectiv au ocupat grădina casei. I-am alungat. Sonatul mi-a scris o scrisoare prin care îmi exprima regretul că m-a deranjat dar că ar dori să re-

DAVE GAHAN, AZI

WORLD IN MY EYES

Let me take you on a trip/Around the world and back/
And you won't have to move/You just sit still/Now let
your mind do the walking/And let my body do the talking/
Let me show you the world in my eyes/I'll take you to the
highest mountain/To the depths of the deepest sea/We won't
need a map, believe me/Now let my body do the moving/
And let my hands do the soothing/Let me show you the
world in my eyes/That's all there is/Nothing more than you
can feel now/That's all there is/Let me put you on a ship/
On a long, long trip/Your lips close to my lips/All the
islands in the ocean/All the heavens in the motion/Let me
show you world in my eyes/That's all there is/Nothing more
than you can touch now/That's all there is/Let me show
you the world in my eyes.

PERSONAL JESUS

Your own personal Jesus/Someone to hear your prayers/
Someone who cares/Your own personal Jesus/Someone to
hear your prayers/Someone who's there/Feeling unknown/
And you're all alone/Flesh and bone/By the telephone/Lift
up the receiver/I'll make you a believer/Take a second best/
Put me to the test/Things on your chest/You need to con-
fess/I will deliver/You know I'm a forgiver/Reach out and
touch faith/2 times/Your own personal Jesus.../Feeling un-
known/And you're all alone/Flesh and bone/By the telephone/
Lift up the receiver/I'll make you a believer/I will deliver/
You know I'm a forgiver/Reach out and touch faith/Your own
personal Jesus/Reach out and touch faith.

vină peste cîteva zile. Atunci mi-am zis că ajunge, mi-am împachetat familia și dus am fost.

Rep: După o serie de sondaje est-europene tinerii de acolo cumpără discuri Doors, Led Zeppelin, Metallica, AC/DC și Depêche Mode. La tinerii ruși doar Beatles și Police vă de-vansează.

Dave: Am cîntat în Cehoslovacia, în Berlinul de Est (înaintea căderii Zidului), în Ungaria. Peste tot interesul a fost urias, 10 000 au intrat iar alți 2 000 ne ascultau de afară. Mulți ne-au cerut benzi, ca-ete ca să le asculte în clubu-rile lor.

Rep: E adevărat că în se-ato țări numărul depecherilor e l-mens?

Dave: Da. În unele locuri ei alcătuiesc comunități de genul celor care erau în Anglia (mod și rocker) pe vremuri. Cînd am josit din hotel ne-am trezit cu mai multe sute de Martin, Alan, Andy și Dave în fața noastră. Aveam senzația că trecem printre mai multe rînduri de oglinzi.

Rep: Consideri că Violator este cel mai bun disc al vo-stru?

Dave: Da, și poate „Halo” este cea mai bună melodie. Dar am convingerea că în ur-mătorii 10 ani vom mai avea cîte ceva de spus. Propun să revenim la subiect în anul 2000...”

Traducere și adaptare
A. P.

PETER MAFFAY altfel decît în „JOKER”

Rep: Din cîte ştiu, te-ai căsătorit anul trecut. Dar nu-ţi văd verigheta.

P.M.: Am mai fost căsătorit de 2 ori, dar atunci, ca şi acum, am lăsat verigheta de-o parte, pentru că mă incomodează la chitară. Inelul gravat se află într-un mic dulap, în care păstrez toate cadourile dragi.

Rep: Eşti un soţ afectuos?

P.M.: Încerc să-l ofer soţiei mele, Micky, o viaţă armonioasă şi plină de sens. Bineînţeles că am slăbiciuni: întotdeauna am fost un egoist şi am considerat că adevărul este numai al meu — dar cred că m-am schimbat. În orice relaţie, ambii parteneri au drepturi absolute egale — autoritatea şi convingerile nu duc la nimic bun. Pe mine mă impresionează gesturile mărunte: de exemplu, mă bucur cînd Micky îmi cumpără o pereche de socote, în timp ce o buclărie de valoare mă lasă indiferent.

Rep: Nu încercă Micky uneori să te ducă la discotecă?

P.M.: Ba chiar foarte des şi aici se naşte un uşor conflict, pentru că nu-mi plac discotecile. Eu sînt pentru rock şi prefer să merg la concerte (ZZ Top, de exemplu).

Rep: Ştii să dansezi?

P.M.: Mă mişcă eu cumva, dar nu cred că se poate numi dans...

Rep: Eşti gelos?

P.M.: Da, uneori. Repeturi nu fac abia timp cît nu se întâmplă ceva flagrant.

Rep: Este adevărat că vei

scos un disc împreună cu Maria Becker?

P.M.: Nică vorbă! Dar, îl cunosc pe Boris. A fost în studioul meu, în vizită la nişte prieteni care lucrau acolo.

Rep: Ai jucat vreodată tenis?

P.M.: Nu ştiu să joc tenis. În schimb, merg pe bicicletă şi împreună cu Micky jedm foarte des în natură, însoţiţi de cei 2 cîini ai noştri.

Rep: Ai mai realizat în ultima vreme reportaje TV de călătorie?

P.M.: Nu. Fără de gravele probleme politice actuale, fil-muleţele vesele de călătorii ar fi o împietate.

Rep: Cum s-a încercat convertirea ta la comunism în cei 14 ani pe care l-ai trăit în România?

P.M.: Încă din copilărie, pe-trecută în oraşul Braşov, am realizat că de puterice sînt cătuşele comunismului. Revolu-tile ca „Bravo” erau considerate subversive, iar muzica şi îmbrăcămintea din Vest, decaden-te. Nu aveam voie să pur-tăm jeans, iar dacă îndrăz-neam să-l îmbrăcăm la şcoală, ni-l tălau profesorii cu foarfe-ca. Eram obligaţi să purtăm uniformă şi cravată roşie de pionier. Pentru a deveni pio-nier, trebuia să-ţi meriţi cravata, să fii „angajat” în tot felul de activităţi şi cercuri stupide. Am încercat să facă maşini din noi.

Rep: Cum te apărui de sis-tem?

P.M.: Eram hotărît să nu-mi

las personalitatea călăntă-n pi-cioare şi, la un moment dat, am început să chiuiesc de la manifestările de 1 mai şi nu m-am mai dus în excursiile organizate de şcoală. Dacă îi descopeream o asemenea atitu-dine, te excludem din organi-zaţie, ceea ce reprezenta o prăbuşire pe scara socială, o pedepsă foarte aspră.

Rep: Te-au pedepsit şi pă-rinţi?

P.M.: Nu, ei mi-au lăsat libertatea de opţiune, cu toate riscurile pe care le presupu-ne. Au fost chemaţi la şcoală, unde au încercat să-l convingă

să mă educe altfel. Mama este sîsonică, iar tata maghiar, deci oricum făceau parte dintr-o minoritate.

Rep: Ce profesia tatăl tău?

P.M.: Zile lucră într-o fa-brică de maşini, iar seara confec-tiona cutii de conserve. A recurs la tot felul de munci, pentru a ne îmbunătăţi cumva situaţia materială. La 12 ani m-am angajat pe un şantier şi cu banii pe care-i câştigam, pu-team merge la cinematograful la sfîrşit de săptămînă.

Rep: Acasă aveai camera ta?

P.M.: Nu, locuiam toţi 3 în aceeaşi încăpere. Bata era co-mună mai multor familii.

Rep: Aveai voie să asculţi muzică pop?

P.M.: Nu. Îmi amintesc însă că în 1956 ascultam în secret pe ultrascurte ştirile despre revoluţia din Ungaria. Statul român brula transmisiunile de acolo.

Rep: De ce nu ţ-ai conti-nuat studiile după venirea în Germania în 1983?

P.M.: La un moment dat nu m-a mai interesat şcoala, des-coperind cîte posibilităţi de a realiza ceva îmi oferea sistemul nostru. În plus, nu pun preţ pe diplome, certificate etc. La 18 ani am început un curs de chimigrafie, iar la 19 ani am plecat de acasă, după ce am găsit în muzică drumul la care visam.

Rep: De ce nu locuieşti pă-rinţi tăi cu tine?

P.M.: Ca şi mine, ei consi-deră că fiecare are nevoie de spaţiul său. Amîndoi au trecut prin multe greutăţi în viaţă şi le trebuie linişte, fără eufo-riile şi haosul existenţei mele.

Rep: În urmă cu cîtiva ani ţ-ai construit o casă în Mal-lorca. A propos de zona res-pectivă, te atrag coridele?

P.M.: Nu aş asista niciodată la o coridă, pentru că nu su-port să văd cum o fiinţă este chinată de mîna omului.

Rep: În China, puilor de urs li se extrag pe viu din colec-tişt substanţe stimulatoare de potenţă...

P.M.: Doar mîni bolnave pot concepe aşa ceva. Peste tot în lume animalele sînt chinute şi exterminate fără rost — eu consider strigătoare la cer atenţiile la orice formă de viaţă. Dar oamenii nu pun preţ nici măcar pe soarta propriilor lor specii. De 11 ani sînt mem-bri al organizaţiei Kufa, un comitet de ajutorare a refu-giaţilor afgani — încerc, măcar astfel, să-i ajut pe cei din aceeaşi specie cu mine.

Traducere şi adaptare
MADALINA GALCA

A m ajuns la Constanţa şi m-am trezit cu un cer mohorât deasupra capului. Lăsasem în spate soarele Bucureştiului pentru prinderea poemu-lui rock „Lanţurile” al formaţiei Krypton şi bine făcusem!

Am ştiut asta, încă de la începutul spectaco-lului cînd m-au încercat primii fiori de emoţie. Pu-terea în scenă a acestui poem, deşi pe alocuri im-perfectă, a creat o puternică impresie asupra celor ce făcuseră asta Casa de Cultură a Sindicatelor ne-încăpătoare. Astfel că finalul l-a ridicat la înălţime şi i-a făcut să-şi răsplătească pe protagonişti, cu aplauze şi ovatii.

N-am să vă povestesc nimic din desfăşurarea „Lanţurilor”, dar am să încerc să vă înălţ să năvă-liti în sălile de spectacol ori de cîte ori aflate din oraşele voastre vor anunţa acest show. Mă va ajuta în acest scop **Dragos Ducas**, bas-listul formaţiei şi pe alocuri, **Sorin Voinea**, unul dintre cei fără de care premiara n-ăr fi avut loc.

Rep: Cînd s-a născut şi ce este „Lanţurile”?

D.D.: „Lanţurile” este, cel mai corect spus, o lucrare rock. N-am spus niciodată că ar fi altceva şi în nici un caz operă rock aşa cum s-a înţeles. Muzica este compusă de mine şi de Eugen, iar li-bretul este un colaj din versurile unor poeţi ro-mâni clasici şi contemporani.

Ideea de bază a acestei lucrări este protestul faţă de situaţia în care ne găsim acum, la aproape 2 ani şi jumătate de la Revoluţie. Ea s-a născut într-un mult mai devreme şi a mai fost prezentată o dată publicului pe 1 decembrie 1990, în Piaţa Revoluţiei.

Rep: Si de atunci?

D.D.: De atunci, nimic. Am tot căutat pe cineva care să ne poată ajuta să-o punem în scenă. De abia la festivalul Body-Rock de la Arad, de anul trecut, l-am întâlnit pe domnul Căpătînă. El îmi dădea de-a pînă în scenă o operă rock, noi aveam elabora-tă această lucrare, aşa că am hotărît să facem mai întîi „Lanţurile”, ca un prim pas, iar apoi să con-tinuăm cu o operă rock în toată puterea cuvîntului, al cărei nume se pare că va fi „Tinerete. Fără Bă-trinete”.

Rep: Cum a decurs colaborarea cu domnul Căpătînă?

D.D.: Pînă acum, foarte bine. Dar indiferent cum ar fi decurs, fără el n-am fi avut astăzi premiara. El a cumpărat PA-ul, instalaţia de lumină, un com-puter şi un sintetizator de care aveam neapărată nevoie. În total s-au investit în această montare aproximativ 2 milioane de lei. Noi locuim de cîteva luni la Constanţa şi pentru asta am primit lunar un salariu. În schimb, în afară de lucrul la poem, am dat şi cîte două spectacole pe lună. Deci, pînă acum noi socotim că sîntem chit cu Casa de Cul-tură, căreia îi va rămîne şi PA-ul şi restul de apa-ratură achiziţionată.

Rep: În concluzie sînteţi nişte norocoşi.

D.D.: Ei n-am apucat asta. Anul acesta implinim şi noi 10 ani de existenţă în care ghinionul ne-au urmărit cu consecvenţă. N-am să-ţi le povestesc pe toate, nici măcar pe cele din ultimii cinci ani. Am să încep de-acum un an cînd am fost operat la degetul mic de la mîna stîngă, unde am avut ten-dinţul sectionat. Apoi am primit o propunere pen-tru un turneu în Anglia, am semnat chiar şi con-tractul, stăm pînă şi orele la care vor avea loc spectacolele, primisem toate aprobările şi vizele şi cu o săptămînă înainte de plecare a început răz-boiul din Golf. Acum, cu premiara ea trebuia să fie pe 15 martie, dar cu trei zile înainte Răzvan,

clăpăruşul nostru, a făcut hepatită. Ne-am interesat cine ne-ar putea ajuta şi aşa am ajuns la **Sorin Voinea**, care a fost de acord să ne scoată din impas.

Rep: Sorin, cum ai primit tu propunerea?

S.V.: Trebuia să recunosc şi le-am spus-o şi lor că înainte nu-i prea înghiteam şi se pare că senti-mentul era reciproc. Dar ca oricîrui muzician de rock, îmi ardeau tălpile de dorul scenei, aşa că am acceptat. Şi acum nu-mi vine să cred că ne-am în-ţeles aşa de bine. Mă bucur că am primit propu-ne-rea lor şi că totul a ieşit bine. A fost foarte greu, dar şi satisfacţia e mare.

D.D.: O mare parte din partitura de clape era realizată pe computer şi Răzvan era singurul care ştia ce trebuie făcut. În primele zile Lapy (Răzvan Lapy, bateristul a făcut cîte două, trei drumuri pe zi la spital, ori de cîte ori noi ne-am poticnit şi l-a putut sfatul lui Răzvan. Dar pînă la urmă ne-am prins urechile definitiv, aşa că a trebuit să remi-

„Vine o vreme cînd revoluţia vrea să doarmă dimineaţa mai mult”

ăm la computer. Sorin a învăţat cele aproape 20 de piese în 3-4 zile şi chiar a venit cu cîteva îmbună-tăţiri. Este un clăpăruş foarte bun şi ne bucurăm că am avut ocazia să lucrăm cu el şi să ne cunoaştem mai bine.

Rep: În spectacol mai apar, pe lîngă Garibă (Ga-bi Nicolau, solistul vocal) încă doi soliști.

D.D.: Da, este vorba de Ioan Luchian Mihalea şi de Cristi Ilie, solistul grupului Commando din Con-stanta.

Rep: Îmi pare rău că n-am reuşit să-l abardez pe domnul Mihalea, pentru că a plecat la foarte scurt timp după lăsarea cortinei, dar l-am auzit spunîndu-le domnilor Doru Dumitrescu şi Vasile Seicaru că în acest spectacol s-a simţit din nou ca la 20 de ani. Şi dacă tot veni vorba de un repre-sentant al Televiziunii Române, în persoana dom-niului Dumitrescu, poţi să-mi spui de ce Televizi-u-na nu a înregistrat acest spectacol?

D.D.: S-a înregistrat cîte ceva pentru Actuali-tăţi. Noi am trimis o invitaţie şi acolo, dar se pare că nu s-a putut obţine aprobarea pentru unul dintre canale TV. Domnul Dumitrescu a fost invitat ca prieten mai vechi al nostru şi faptul că a venit ne-a bucurat foarte mult.

Invitaţi am mai trimis şi altor personalităţi cum ar fi domnii Ion Raţiu şi Ludovic Spiess. Dinşi-nu au venit, dar sîntem siguri că din motive obiective.

Rep: Să ne întoarcem la capitolul ghinion, dacă nu s-a epuizat.

D.D.: Încă nu. Ultimul mare ghinion l-am avut cu PA-ul. Cu două zile înainte a venit Costel Io-nescu, pentru că nu aveam nici sunetist. La pri-ma repetiţie cu el, a observat că instalaţia s-a aruncat. Aşa că cu 48 de ore înainte de spectacol s-a apucat şi a demontat toată instalaţia (2x4 kW) bucată cu bucată, a reparat-o şi a montat-o la loc. De aceea prima şi singura repetiţie generală a avut loc a-seară. Dar de data aceasta a sunat total briei! Ca şi în spectacol, după cum mi-au spus mulţi dintre cei care au fost în sală, Costel este încă unul dintre cei cărora le datorăm efectiv această premieră.

Rep: Ce va urma?

D.D.: Noi sperăm să ţinem un turneu prin Ar-deal. Oricum pe 8 aprilie sîntem invitaţi la festiva-lul de la Timisoara.

Rep: De ce „sperăm să ţinem un turneu”?

D.D.: Pentru că transportul nostru, al corpului de balet, al instalaţiei, decorurilor şi a tot ce ţine de acest spectacol, plus cazare, masă şi altele vor costa nişte bani. De aceea avem nevoie de sponsori. Şi sperăm să găsim. În afară de asta, am primit o propunere din partea celor de la studioul de înre-gistrări „IRMAG”, pentru a înregistra un disc cu „Lanţurile”.

Rep: Crezi că muzica singură va reuşi să trans-mită acelasi lucru ca şi spectacolul, cu aceleaşi re-zultate?

D.D.: Da! Şi chiar mai mult, pentru că fiecare bi va putea regăsi în minte propriul spectacol.

Rep: Pentru că tot am amintit de corpul de ba-let, să spunem şi că nu sînt profesionişti.

D.D.: Nicidecum. Ei au venit în urma unui anunţ lipit pe uşa Casei de Cultură „Căutăm dansatori pentru poemul rock „Lanţurile”. Şi s-au descurcat foarte bine.

Rep: Cum te simţi acum, după?

D.D.: Încredibil de uşor şi relaxat. După ultima săptămînă plină de griji şi cu nervii înfrînşi la ma-xim, îţi dai seama.

Rep: Nu te-am întrebat ce părere ai de reacţia publicului.

D.D.: De asta m-a fost cel mai frică. Pentru că noi am tot dat concerte aici, ei au venit şi în seara asta la un concert rock. Or, noi am făcut cu totul altceva. Nu ştiu cîti dintre ei au avut ocazia să vadă vreo operă rock pînă acum, dar per total reacţia a fost foarte bună. Au stat cuminţi şi au ascultat în faptul că la sfîrşit s-au ridicat în pi-cioare, au aplaudat şi au strigat „Bravo!”. Ne-a încredinţat pe toţi că le-a plăcut şi că mesajul nostru a fost recepţionat.

Rep: Am aflat de la domnul Căpătînă că după spectacol s-a făcut un scurt sondaj de opinie ale căru rezultate vă sînt favorabile. Şi eu am stat de vorbă cu cîteva spectatori care desigur recunosciau că un astfel de spectacol este ceva cu totul nou pen-tru ei erau foarte incintaţi de ceea ce văzuseră.

D.D.: Faptul că au venit în număr aşa de mare şi comportamentul lor ne-a convins că munca noastră nu a fost în zadar.

Rep: Ar trebui amintit aici şi faptul că biletul a costat 250 de lei. Un semn că rock-ul îşi reîntră în drepturi.

Pentru că s-a făcut deja firu şi bănuiesc că ești destul de obosit te mai întreb un singur lucru: ce-ţi doreşti cel mai mult în viitor?

D.D.: Un viitor... şi fără ghinion!

ANCA LUPES

JAZZ-UL SE ODIHNEȘTE AZI

Spiritul colegial domină în familia P.R.&S. Acum este rîndul iubitorilor de jazz să aștepte o săptămână pentru a citi concluziile festiva-

liere ale celor trei autori ai paginii. Vom re-
intră în normal, păstrînd spațiul pentru
„Video-Film” conform cererii majorității.

A VENIT PRIMĂVARA!

Sindicatul rockului a început să-și numere bobocii, că așa e pe la noi. Grupurile noastre abia acum își definesc programele, se desghieță viața de concerte și festivaluri; este anunțat și cel de folk care trebuie urmărit cu mare atenție, test important în prognoza drumului sau înfundăturii în care acest gen muzical va exista în următorii 2-3 ani. Sînt lansat opera rock și grupul Krypton (Lanturile), însoțite de temerară care ne reamintește de „Omni” (1989) și „Cantafabule” (76) realizate de Phoenix, de „Sineasta” lui Metro, și „Karmakoluga” lui Olimpie ’64, ambele prezentate o singură dată în Festivalul A ’71, de „Ilirap” Alb, tot o singură dată susținut de echipa condusă de Mircea Florian în A ’75. Nu pot să uit că în anii ’60-’70 cu toată tehnica miserabilă, băieții noștri compensau prin talent, idei și îndrăzneală realizările similare ale Estului. Vespica noastră instabilitate și portile închise au redus sau chiar au anulat aceste eforturi, acesă muncă sistematică, neosemnată pe benzii, discuri sau filmări, că nici măcar fotografi nu mai avem din acele timpuri.

Vina nu este numai a oamenilor rockului, gen care costă foarte mult și în care este bine să fii cit mai „risipitor”, vina aparține și reținerilor de tot felul ce au marcat pe redactorii de radio-TV și disc, vina apartinând și neprecizatei amenințări pe care cei cu plete și care cîntau „tare” o str-

neau în oficialitățile ce-și păstrau scaunele sub binecunoscută deviză, „ce se taie, nu se fluieră!”.

Minunea sau excepția, cum vreți să-i spuneți, s-a întîlnit plat cu muzica de jazz, chiar dacă pînă și Dicționarul Academic și imediat „Scinteia” au „tăiat” un „a”. Nu s-a făcut mai scurt, să fie mai românesc. Radioul și televiziunea au însoțit toate festivalurile (și au fost destule), au făcut chiar transmisiuni în di-

cuminate în cămășuțe sau să lăpote pe micul ecran.

Am scris aceste rînduri și pentru a omagia munca și bienilor care și-au desfășurat și în acest an consecvența și priceperea de a media înfîlșirile jaxamenilor noștri cu cei de pe alte meridiane, într-o ediție dedicată memoriei profesorului Nicolae Ionescu, fostul meu coleg și prieten.

Am scris aceste rînduri cu bucuria că urmează o adevărată avalanșă de concerte și festivaluri, să tot ai de unde alege. Pentru fanii rockului, pentru cele trei concerte cu participare internațională de la Sala Polivalentă (18, 19 și 20 aprilie), așa cum am promis în numărul trecut, am reușit soluția cu abonamente, tot să coste 300 lei (deci 100 lei/seară). Tot sentimental, aceste abonamente vor fi cedate cu prioritate cititorilor lui P.R. & S. și în numărul din săptămîna următoare veți găsi toate datele care vă interesează.

Și ca să-mi stric bucuria și să încerc o prognoză fundamentată din păcate statistic și „istoric”, ne vom bucura cit ne vom bucura în primăvară, va veni vara și vom cînta pe litoral, ne vom bronza și vom bea coca sau pepsi, ne vom juca și ne vom certa și ne vom despărți și va veni toamna și iarăși vom refăce gîfii și altfel trupele și vom munci toată iarna și în primăvara viitoare iarăși vom fi gata să o luăm de la început și asta-i șarmul sau blestemul nostru.

AUREL GHERGHEL

CRONICA SENTIMENTALĂ

rect (bine și „cuminți” alese), au reușit deseori înregistrările (nu costau mare lucru). Norocul jazzului a fost că nu prea utilizează cuvintele (textele) și totuși cînd acestea au fost cîntate pe podiumul de festival, să zicem de Al. Andries la Sibiu și încă ce texte (!), deliciul publicului se manifesta liber în timp ce bucureștenii îl consumau numai în subteranele cluburilor. Și astfel, o mină de jazzment, altă cită au mai rămas în țară și o altă mină de nebuni iubitori organiza-tori de concerte sau festivaluri (că din jazz nu prea les banii) au menținut o flacără, amenințată și ea de închiderea robinetului chiar și în cel mai gri ani, cînd în cele două ore de emisie TV pînă și baletul Operei „alerga”

QUINCY JONES are din nou mină bună — iată-l pe TEVIN CAMPBELL

Ca o consolare pentru fanii lui Michael Jackson, care au nostalgia uncoarei de la începutul carierei sale, Tevin Campbell, la doar 15 ani, protejatul preferat al lui Quincy Jones, este catalogat de critica de specialitate ca noul Michael Jackson.

La 13 ani, single-ul său produs de Quincy „Tomorrow (A Better You, Better Me)” intră în topul R & B.

Următorul său „efort vocal”, „Round And Round” a făcut parte din coloana sonoră a filmului „Graffiti Bridge” al lui Prince și a fost nominalizat la secțiunea „cea mai bună voce masculină” pentru premiile Grammy.

Primul său album, o colecție amuzantă de hip-hop, balade și melodii de dans, intitulat T.E.V.I.N., l-a pus pe micuțul tocan în situația să decidă dacă vrea să continue, dacă se poate integra în această lume dură.

„E greu să găsești un echilibru optim între familie, școală și alte chestii din astăzi. Este ca și cum ai încerca să trăiești două vieți, iar cea normală devine dificil de trăit”.

Viața normală a lui Campbell, a fost și este trăită într-un ranch modest, pe care îl împarte cu sora sa Marché de 19 ani, cu fratele Domingo, 13 ani și mama sa — manager — Rhonda. Pe tatăl său l-a cunoscut abia cînd avea 14 ani. „Îl respect ca părinte, dar nu-l iubesc pentru că nu a fost niciodată prețut cînd aveam nevoie de el”.

„Acasă nu este un star, trebuie să-și facă datoria, să spele vasele cînd îi vine rîndul, să ducă gunoierul. Se poate întîlni cu star-uri, dar el rămîne doar un copil al familiei sale”, spune mama lui.

Adevărul este că puștii cunoaște o grămadă de lume

bună, mai ales după ce a apărut în emisiunea Oprah Win-fred, cea mai populară prezentatoare TV din Statele Unite, despre care am scris cîndva în P.R.&S.

Școala pe care o frecventează (Buckley School în Sherman Oaks), îi creează destul de multe probleme, mai ales că toată lumea îl compară cu tînrul Michael Jackson, ceea ce a început să-l cîmă obosească. „Eu sînt doar eu, altă și așa vreau să fiu”.

Și totuși își dorește să schimb-e cîte ceva în viața sa. Vrea să cînte cu adevărat și să nu mai ia note false, deși el se datorază nobilității.

„O înclîzire vocală corectun-zătoare m-a fost de-a încercare ca cel de la Arsenio Hall”.

Quincy Jones, care l-a descoperit pe cînd avea 12 ani, de-clară:

„Experiența mea cu copii de 12 ani nu este nouă. Am descoperit-o la Detroit pe Aretha Franklin, apoi Sammy Davis Jr. mi l-a prezentat pe Michael Jackson, iar pe Stevie Wonder l-am cunoscut la Apollo cînd avea 13 ani”.

Campbell este alături de familia sa ori de cîte ori are probleme. Sora sa a născut o fetiță, iar ultimele luni de graviditate au fost dificile pentru ea, mai ales că tatăl copilului nu a vrut nici să-l recunoască, nici să-i ofere vreun sprijin. Este fericit să fie unchi: „Mama nu-mi era prezentă, deși a fost singură. Sora noastră ne are pe noi toți alături de ea și totul va fi bine”.

„Ideea de a fi vedetă, văzută la MTV, BET, nu m-a motivat dar încep ușor, ușor să-mi placă”. Actualul hit „Tell Me What You Want Me To Do” a pătruns în Top 10.

GABRIELA ȘEICARU

Fading like a flower

In a time
Where the sun descends
alone
I ran a long long way from home
To find a heart that's made
of stone

I will try
I just need a little time
To get your face right out
Of my mind
To see the world through
Different eyes.

Chorus:

Everytime I see you
Oh I try
To hide away
But when we meet
It seems
I can't let go
Everytime you leave the
room
I feel I'm fading
Like a flower

Tell me why
When I scream
There's no reply
When I reach out there's

Nothing to find
When I sleep I break
Down and cry.

Chorus

Fading like a rose
Fading like a rose
Beaten by the storm
Talking to myself

Getting washed by the rain
It's such a cold cold town
Such a cold town

Chorus

Everytime you leave the
room
Fading, fading like a flower
Everytime I see you
Fading like a rose

ROMCONTUR SRL

Vă oferă, la prețuri avantajoase
o gamă variată de produse:

- Încălțăminte
- Îmbrăcăminte
- Electronice și electrotehnice
- Aparatură de uz casnic
- Accesorii și piese de schimb pentru auto

Șos. București Ploiești nr.14-22
Tel. 65.95.59

NICK NOLTE

Printul de... Hollywood

„De multă vreme mă gândeam să lucrez cu o femeie regizor”, exclamă Nick Nolte răsturnat pe un pat dintr-o sală de clasă dezafectată din provincia „Pittsburgh unde filmează „Lacrimă de o” în regia lui George Miller („Mad Max”).

Actorul vorbește cu plăcere despre rolul său din filmul „The Prince of Tides” pentru care a primit Globul de aur și este nominalizat la Oscar. Blond, bronzat și într-o superbă formă fizică, Nolte interpretează în filmul „The Prince of Tides” pe Tom Winco, eroul romanului lui Pat Conroy în care sunt decorticate meandurile psihologice ale unei familii și care revădesc secretele unui trecut torturat.

În lesătură cu actorul pe care l-a ales, Barbra Streisand spune: „Am vrut să-l transform

le relaționale. „Toti oamenii pe care-i cunosc continuă să aibă probleme cu părinții lor într-o manieră sau alta. Am intrat cu totul în amintirile mele din copilărie”. De la un regizor asociați mai întâi de toate, psihic și o viziune deosebită. „Este singura și unica rațiune pentru care ar trebui făcut un film. E ceva mult de muncă la un film pentru a se justifica doar prin banii câștigați, prestigiu și glorie”.

O altă viziune a avut Martin Scorsese despre Nolte în thrillerul violent și sexualmente agresiv — „Cape Fear” — în care interpretează un avocat terorizat de un criminal (Robert de Niro) a cărui apărare a făcut-o prost înconștient de dur ce ar fi putut să-l reducă pedepșă. „Viziunea lui Martin e stupefiantă”, spune Nolte.

umane se face de-a lungul istoriilor. Iubesc viața, dar ea întotdeauna mi s-a părut confuză, încurcată și lumea din jur vag ostilă și puțin înspăimântătoare. De aceea am ales să devin actor, pentru a putea explora aceste mistere care mă intrigă. Pentru mine, e vorba de un teren experimental absolut și cel mai pur cu putință, care permite funcționarea și înțelegerea emoțiilor umane. Și aici toate motivele mele (în de-a-celești rațiuni) — S-a reconciliat sau nu cu lumea? — „Pierdere nouă film este o nouă călătorie spre un nou progres”, răspunde el enigmatic. După succesul filmului „38 de ore” plus de Walter Hill, cu Eddie Murphy, Nolte povestește că Hollywood-ul l-ar fi cantonat cu ușurință în rolurile de polițist pentru tot restul carierei sale. „Cu greu i-am făcut pe toți să înțeleagă că nu eram personajul din film”, își amintește Nolte surzind. La Hollywood există obiceiul de a reține același gen de rol după succes. Pentru un actor așa ceva înseamnă pedepșă cu moartea. E un fel de siguranță aparentă dar mori din interior pentru că repetiția la nesfârșit provoacă nemulțumire. Pericolul pentru un actor este de a pierde noțiunea riscului și sensul aventurii.

Înainte de a deveni actor, Nick Nolte a fost jucător de fotbal sub colorile diverselor universități. În 1932, după ce a fost arestat și condamnat la cinci ani de suspendare pentru vizitare de acte felse, Nolte este obligat să lucreze în vestiarurile de fotbal profesionale. La sfârșitul anilor '60 și începutul anilor '70, apăsarea mai peste tot societăți teatrale regionale. În 1973 ajunge în Los Angeles. Trei ani mai târziu este Tom Jordan, unul din eroii serialului de televiziune „Om bogat, om sărac”. E gata lansat! În 1976 ani a realizat douăzeci de filme, anul și anul. Printre cele mai cunoscute: „Heart beat on the premiera beatniks” de John Byrum, „Under fire” de Roger Spottiswoode, „Les guerriers de l'enfer” de Karol Reisz, „Le clochard de Beverly Hills” de Paul Mazursky. Există un mit Nick Nolte. Întrebat despre acest mit, Nolte ride cu un ris aspru ce poartă amonestațiilor de tutun și alcool. Se recunoaște el în portretele pe care i le oferă presa americană? Cine melită oare litania clișeelelor ce-l sînt puse mereu în spate: golden boy, alcool în timpul filmărilor la „Extrême prejudice” de Walter Hill, Nolte era aflat pe beat încl dornea pe platou, droguri, divorțuri la al treilea, existență destrănată...? Într-un cuvânt, toate elementele romoide pentru un portret colorat îndepărtează această enumerare cu un mormăit. „De fapt mint, mărturisesc Nolte, fără rusine. Inventez povești. Pentru că știu că jurnaliștii americani au idei preconcepute în ceea ce mă privește și că înainte de a mă întâlni știu deja ce să scrie despre mine”. Ultima lui farsă: l-a făcut să revadă pe un ziarist că ar fi suferit ablațiunea unui testicol. Istoria a fost publicată. Nolte mai ride și acum.

La cincizeci de ani, star al sex-simbol în ciuda dorinței lui, Nick Nolte este bine plasat în candidatura sa la Oscar. Ar fi pentru el un act de justiție. Chiar dacă în sine lui actorul știe că nu e lucrul cel mai important.

Traducere și adaptare
LUMINITA COMȘA

De pe platourile de filmare

De origine sîrbă interpreta principală din filmul lui Andrei Konchalovskii — „The Inner Circle” — care a inaugurat ultima ediție a festivalului filmului de la Berlin — Lotita Davidovich — nu are de ce se teme pentru viitorul său. De curind a semnat contractul pentru rolul principal din filmul „Raising Cain” a celui regie e semnată Brian De Palma.

ACTORUL FRANCEZ Gerard Depardieu va fi președintele juriului la cea de-a 45-a ediție a Festivalului Internațional al filmului de la Cannes care se va desfășura anul acesta între 7-18 mai.

TOM SELLECK reabilitarea maratonului

47 de ani (împliniți la 29 ianuarie), 1,91 metri înălțime, ochi albaștri. Pomeți puternici. Mustată „virilissimă”. Suris irezistibil. „Mar West”, „bomba”, l-a catalogat drept „sex-simbol”. Era în 1970 și în semn de recunoaștere oficială a inspirației pe care el l-o provoca, cea mai autorizată în materie l-a împus producătorilor pentru „Myra Breckinridge”.

Bogat și celebru, însă, Tom Selleck a devenit abia cu „Magnum”. Un serial polițist, în care, timp de opt ani, sub soarele Pacificului, a turnat fără odihnă. Maraton egizant. După ce a demarat astfel, filul tinichigului din Detroit și-a găsit existența cu luciditate, ambiție și dirigență. Talentul a fost mereu armura prezentei sale seducătoare. Admiratoarele s-au văzut constrinse să-l admită slăbiciuni omenești încontestabile atunci cînd în viața lui a apărut Jillie Mack, o englezoaică de 28 de ani, dansatoare și actriță. Căsătoria s-a celebrat sub semnul Leului, la 7 august 1987, iar la începutul anului 1989 a venit pe lume Hannah Margaret. „A fost un moment cînd am înțeles că e timpul să încetez a da prioritate absolută profesiei mele și să mă gândesc să-mi întemeiez o familie” — spunea el. Și totul s-a petrecut așa cum hotărâse. Dar într-o manieră liniștită, discretă.

Acum, Selleck își petrece majoritatea timpului liber în familie. Totuși, din cînd în cînd „rediversează”. A făcut un rol de compozite în „Trei bărbați și un bebeluș”. În „Alibiul său”, de Bruce Beresford, personajul pe care-l interpretează, Phil Blackwood, e un romanțier visător, care-și trăiește aventurile prin procură, pînă cînd înfrîngeste o „Femeicătoare” adevarată (care e chiar femeicătoare b: Paulina Porizovka. În „Ploaia murdară” joacă rolul unui om întemnițat pe nedrept. Filmează cu Burt Reynolds, celălalt mustăcios al Hollywood-

ului, un serial de succes. Mai caută „o bună comedie romantică”.

Și, așteptînd comanda „motor” la „Pe aripile vîntului II” (unde parteneră îi va fi Isabelle Adjani) se ocupă de „Black Orchid”, restaurantul său din Honolulu.

NEGUȚA-LIA COȚIU

pe Nick în „leading man”. Totuși îi este mult mai la îndemînă un rol de compozite. Și este mult mai ușor să înclieve kilourume în plus, să-și pună o mustată falsă și să se distimuleze în soarele personajului. La rîndul său Nolte recunoaște că „într-o formă necunoscută, femeile sînt mai mult interesate de sentimente. Între un actor și un regizor bărbat, explorarea emoțiilor nu pot să meargă decît pînă la un anumit punct. Cu o regizoare atîm altele profundimi”.

Ce fel de regizoare este Barbra Streisand? Nick Nolte trage un fum din țigară și, privește pe deasupra ochelariilor cu un aer destins: „Este, în mod special foarte atentă la detalii, spune el după scurt timp. E maniera ei de lucru. Așa e un lucru bun, dar a vrea să atîm acest nivel de perfecțiune duce la momente de frustrare pentru un actor”. În ca actriță, Barbra-diva a fost la înălțimea reputației sale? Nolte ride. „Barbra era într-o poziție dificilă: regizoare, producătoare și actriță povestește el. De exemplu, cînd filmez o scenă de amor, Barbra-regizoarea avea mînia de a țîia prea repede, iar voința actriței Barbra care dori să găsească într-o poziție tare codă. La sfîrșit a trebuit să-l spun să nu orecască totul alți de repede pentru că era acel moment precis în care scena devenea cea mai bună. Ea a fost întotdeauna pasionată de rolul ceea ce nu e cazul meu. Eu nu doresc deloc să trec de oalaltă parte a camerei”.

Nick Nolte descrie filmul ca pe intrarea unei familii, ce învîlă să-și rezolve probleme-

„Pentru el această violență este educabilă și poate fi teristă pentru că face parte din natura umană. „Cape fear” este remarcabil un film cu Gregory Peck și Robert Mitchum realizat în 1962. Scorsese s-a apropiat de prima versiune pentru a realiza un film eminentement personal, făcînd din protagonistul său filte sensibil: timide. „Originalul era foarte ascuțit, povestește Nolte, cu binele și rîul perfect identificabil. Pentru Marty cu și pentru mine nu simțeam altceva decît că ni se dă viață. Viața e foarte amestecată. Rîul există în bine. De aceea există o atracție atît de mare între avocat și criminal. Am muncit mult la personajul meu și ceea ce am descoperit este fascinant. Multe victorii sînt însoțite de mîscături. Bărbații practic smulg buclă de carne din victimele lor. Este un act de posesiune absolut, nu numai sexual, mai degrabă o o manieră de control.” Nolte tocmai a terminat filmările la „Lorenza's oil”. În regia lui George Miller, după o intimă plare reală a unui cuplu de italo-americani care se bato împotriva puterii medicale pentru a-și vindeca copilul de opt ani de o boală incurabilă. „Ar putea fi un film lacrimogen pentru „Dosarele oceanului”, mărturisesc Nolte cu un lung accent italian pe care-l folosește în film. Regizorul a încercat să conducă filmul spre ideea eroismului cotidian și supraviețuirii cuplului.

Deocamdată, Nolte este într-o stare „filozofică”. „I. de la debutul carierei mele, responsabilitatea mea ca actor a fost aceea de a mă pune în serviciul istoriei. Munca în jurul condiției

BOX OFFICE EXCLUSIVITĂS USA — Premiere (aprilie)

Clasament	Film/Realizator/Star (clasamentul lunii precedente)	Numărul de săptămîni
1	Hook/Steven Spielberg/Dustin Hoffman(2)	9
2	The Beauty and the Beast/Animation/Disney Studios(3)	13
3	La famille Addams/Barry Sonnenfeld/Anjelica Huston(1)	12
4	La père de la mariée/Charles Shyer/Steve Martin(6)	8
5	Les nerfs à vif/Martin Scorsese/Robert De Niro(4)	13
6	Star trek 6/Nicholas Meyer/William Shatner(5)	10
7	Le prince des marées/Barbra Streisand/Nick Nolte(9)	7
8	JFK/Oliver Stone/Kevin Costner(10)	8
9	Hand that rocks the cradle/Curtis Hanson/Rebecca de Mornay(1)	5
10	Le dernier samaritain/Tony Scott/Bruce Willis(1)	9

10 melodii pentru VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

Ultima ediție a lunii martie n-a fost lipsită de surprize. **Gef Harrison și Joey De Alvaré**, reprezentanții noi firme **ROMAGRAM**, au venit cu **Gabi Cotabiță** și ne-au oferit câteva noutăți. Câștigătorii concursului „recunoașteți interpretul” vor beneficia de o masă copioasă, împreună cu cei trei, în perioada Festivalului București '92. Numele pe care le știm (la așteptăm și pe celelalte): **Luminița Vizitiu** (Fălțiceni), **Alice Matei** (București), **Carmen Rîmnicu** (București), **Dana Torcon** (Iasi), **Ecaterina Cortez** (Fulcea), **Roxana Carmen** (Botoșani). Felicitări, poftă bună și urmează să aflați data exactă a întâlnirii. **Mihai Cernea** și **Doru Căpălescu** de la **Sfinx Experience** ne-au furnizat câteva date despre „Cercul de aur de la Brașov”, iar **Florin Lungu** ne-a vorbit în direct, la 4.30 de la Sibiu. Adrie — Fulea a realizat un serial de transmisii de la Carnavalul actorilor organizat cu ocazia Zilei Mondiale a Teatrului.

Cele două întrebări (și ceva) își așteaptă răspunsurile în continuare. Prelucrarea lor și concluziile le veți găsi în acest spațiu. Lista melodiilor pentru 10 aprilie 1992 o vom anunța la începutul emisiunii deoarece intenționăm să realizăm o transmisie de la Timișoara.

P.S. 1 Pentru a evita înțelesurile repetate ale scrisorilor pe fronsul Radio vă propunem să ne scrieți aici pe adresa **P.R.&S** cu precizarea pe plin **PENTRU V.N.D.** (Sugestii, critici, dedicații, întrebări adresate nouă sau viitorilor invitați, toate sînt bine venite).

P.S. 2 Ne-au mai vizitat și ne-au ajutat fanii **Mariana Barbolă**, **Adriana Barbu** (eleva din București) și **Dan Nicolae** (de la firma **DANTINA** din Turnu Măgurele). Le mulțumim și profităm de context pentru a vă anunța că orice participare la emisiune implică informarea redacției cu cel puțin 4 zile mai devreme. Au prioritate absolută membrii **FAN-CLUBULUI V.N.D.** nu mai mulți de doi într-o scrisoare.

Artiștii, compozitorii, producătorii și alți oameni cu activități legate de muzică, pot solicita bonuri de intrare tot după o discuție prealabilă cu unul dintre cei doi realizatori (miercuri, cel mai târziu).

L. P. M. + A. P.

DORU CĂPĂLESCU, meditativ la V.N.D.

PUBLICITATE

prin

TARIFE ORIENTATIVE

Pentru societățile de stat și particulare românești — în paginile interioare — 100 lei / cm².

Pentru societățile mixte — în paginile interioare — 125 lei / cm².

Pentru firme străine (în paginile interioare) — 200 lei / cm².

Pentru apariția pe prima pagină, tariful va fi majorat cu 100 %.

Pentru apariția pe ultima pagină, mărirea va fi de 50 %.

Pentru mai mult de 10 apariții și în funcție de suprafața solicitată se pot acorda reduceri între 5-30 %.

Pentru apariția pe o pagină întreagă se poate acorda o reducere între 10-20 %.

Pentru mica publicitate — aniversări, comemorări, diverse — 15 lei / cuvîntul.

Pentru vinzări-cumpărări — 25 lei / cuvîntul.

Pentru elevi și studenți, la Mica Publicitate se acordă o reducere de 50 %.

Pentru contracte de mare publicitate, pe termen lung, de minimum un an, de dimensiunea unei pagini întregi, tariful este negociabil, chiar sub limitele precizate.

Pentru informații suplimentare vă puteți adresa serviciului de publicitate al „CURIERULUI NAȚIONAL” S.A., la telefon 14 67 47.

PREȚ 15 LEI

Topuri de tot felul

N.M.E. TOP 50

(valabil pînă la 4 aprilie)

1. Stay — Shakespear's Sister.
2. Finally — Ce Ce Peniston.
3. Why — Annie Lennox.
4. Let's Get Rocked — Def Leppard (intrare directă).
5. High — The Cure (direct).
6. To Be With You — Mr. Big.
7. Human Touch — Bruce Springsteen.
8. Weather With You — Crowded House.
9. Tears In Heaven — Eric Clapton.
10. I Love Your Smile — Shanice.
11. Breath Of Life — Erasure.
12. Money Don't Matter 2 Night — Prince & The New Power Generation.
13. Church Of Your Heart — Roxette.
14. Slash N' Burn — Manic Street Preachers.
15. The Life Of Riley — Lightning Seeds.
16. Save The Best For Last — Vanessa Williams.
17. Winter — Tori Amos.
18. You — Ten Sharp.
19. Take My Advice — Kym Sims.
20. Expression — Salt N' Pepa.
21. You're All That Matters To Me — Curtis Stigers.
22. Halfway To Heaven — Europe.

BILLBOARD — SINGLES

1. Save The Best For The Last — Vanessa Williams.
2. To Be With You — Mr. Big.
3. Tears In Heaven — Eric Clapton.
4. Remember The Time — Michael Jackson.
5. I'm Too Sexy — Right Said Fred.
6. Masterpiece — Atlantic Starr.
7. I Love Your Smile — Shanice.
8. Good For Me — Amy Grant.
9. I Can't Dance — Genesis.
10. Breakin' My Heart — Mint Condition.

MUSIK EXPRESS SOUNDS (aprilie)

- GERMANIA. (L.P.-uri).
1. We Can't Dance — Genesis.
 2. Greatest Hits II — Queen.
 3. Nevermind — Nirvana.
 4. Stars — Simply Red.
 5. Dangerous — Michael Jackson.
 6. Greatest Hits I — Queen.
 7. Under The Water-Line — Ten Sharp.
 8. Liebe auf den ersten Blick — Münchener Freiheit.
 9. The Woman's Return — Soap (din cîte ştim titlul corect este Madman's Return, dar aşa scrie în revista germană).
 10. Use Your Illusion II — Guns N'Roses.

HEAVY METAL (tot din M.E.S.)

1. Nevermind — Nirvana.
2. Greatest Hits II — Queen.
3. Use Your Illusion II — Guns N'Roses.
4. Use Your Illusion I — GNR.
5. Metallica — Metallica.
6. Ten — Pearl Jam.
7. Riskin It All — D.A.D.
8. Operation Livecrime — Queensrÿche.
9. Decade Of Aggression — Slayer.
10. Greatest Hits I — Queen.

MUSIC VIDEO (N.M.E.)

1. Divine Madness — Madness.
2. Tears Roll Down (Greatest Hits 82-92) — Tears For Fears.
3. Moving Picture Book — Simply Red.
4. Complete Madness — Madness.
5. Welcome To The Cheap Seats — The Wonder Stuff.
6. Greatest Hits II — Queen.
7. Box Of Flix — Queen.
8. Pavarotti In Hyde Park — Luciano Pavarotti.
9. The Cream Of Eric Clapton — E. Clapton/Cream.
10. We Will Rock You — Queen.

VIDEO FILMS

1. Terminator 2.
2. Rocketeer.
3. New Jack City.
4. Navy Seals.
5. Dying Young.
6. Edward Scissorhands.
7. Robin Hood — Prince Of Thieves.
8. Thelma & Louise.
9. Teen Agent.
10. The Silence Of The Lambs.

N.M.E. (acum 15 ani)

1. Knowing Me Knowing You — ABBA.
2. Chanson D'Amour — Manhattan Transfer.
3. When — Showaddywaddy.
4. Sound And Vision — David Bowie.
5. Moody Blue — Elvis Presley.
6. Boogie Nights — Heatwave.
7. Thorn Between Two Lovers — Mary MacGregor.
8. Going In With My Eyes Open — David Soul.
9. Rokaria — E.L.O.
10. Romeo — Mr. Big.

MA HOLBEZ SI TU!

● Mai multe persoane „de bine” mi-au comunicat prin diverse forme că rubrica n-are rost, că nu folosește la nimic. Am ezitat în a răspunde și după ce am consultat colectivul am decis să vă zic, sau să le zic ce gîndesc. Adică noi n-avem voie să ne exprimăm opinii personale legate de ceea ce fac alții? Doar invers se poate? Să ne limităm doar la traduceri obținute pe bani grei din zeci de reviste? Categorie, nu! Așadar v-a trebui să mă susțipați periodic, dar nu-i obligatoriu. ● Monalisa din Tg. Jiu îmi scrie că la emisiunea Janei Gheorghiu s-a difuzat mai multă muzică românească decât în toate celelalte consacrate genului. „Nu înțeleg de ce nu se fac clipuri la melodii mai noi din ultimul timp. Măcar să beneficieze cele care ocupă primul loc în emisiunea Slagăr Top Rock a radioului. Televiziunea nu are așa ceva”. Monalisa laudă în final showul lui Johnny Hallyday pe care absolut toată lumea l-a trecut la superlativ. Eu aștept o cronică în care vețiun selecțioz să se la de „beichugul” din urechea artistului francez. La asta se pricep mulți! ● Pe 22 martie Video-Magazinul de la Del-finariu n-a mai fost ca altele. Nu m-a deranjat că la un moment dat se vorbea în bulgăre. Exam obişnuită. Ilustrația muzicală, adesea prea tare, acoperea vorbele prezentatorului. Dialog cu ilustrația n-am mai văzut. Unde mai pui că e mereu aceeași muzică. Devine obsedantă. Poate că și numărul mare de genuri obosește. Nu vreau să-l supăr pe Doru, pentru că altfel mi-e drag, dar s-a specializat în dialogul (se poate spune așa în acest caz?) cu diverse animale. Teddy era foarte drăguț și bine îmbrăcat, dar prea insistă în a nu răspunde. ● Pe programul II am prins pe la ora 18 un grupaj de hit-uri pop (Smokie, Bad Boys Bibe s.a.) ● Divertisii mi-au plăcut în noaptea de sim-bătă. Pînă și ei au înțeles că e nevoie de muzică, desi în cazul lor satira și inspirația tin loc de orice. Păcat că a durat așa puțin. M-am conșolat cu cusea „Așa ceva nu există” pe care o recomand tuturor! ● Au apărut primele video-clipuri participante la secțiunea respectivă a Festivalului de la Brașov. Nu-s rele dar nu-mi dau seama cum se va face jurizarea. Pînă-n lună aflăm. ● Regret neapăs dispoziția rubricii semnate de George Stancu din Expres Magazin. Sau și el se holbează mai rar? ● Mi-a plăcut însă cronică din Curierul național de ambătă referitoare la programul II. Neîntind pe tărîm muzical nu intru la detalii. ● La Brașov (afiu dintr-o reclamă lecturată de Dorin Anastașiu) prezentatorii vor fi aleși prin concurs. Asta da democrație! La București '92 cum o fi? ● Nu pot să nu spun o vorbă bună despre transmisiunile de jazz și asta nu pentru că revista participă activ la Festival. ● Unde se ascund emisiunile de pop-rock altă de necesare? ● Patina-juil artistic se menține printre sporturile cele mai apropiate de ideea de spectacol.

GALBIOARA

West 14 th Street, New York City, N. Y., 10013/U.A.

MARIAH CAREY — c/o Sony Music, 51 West 52 Street, New York, N. Y., 10013/U.A.

JOE COCKER — c/o Electrola, Maarweg 149, 500 Köln, Germania

ALICE COOPER — c/o Sony Music, Bleichstr. 64-66 a, 6000 Frankfurt/Main, Germania

MICHAEL CRETU — c/o Virgin, Herzogstr. 64, 8000 München 40, Germania

TOM CRUISE — c/o Andrea Jaffe PR, 9229 Sunset Blvd., Los Angeles, Ca. 90069 U.A.

THE CURE — c/o Metronome Records, Glockengassewall 3, 2000 Hamburg, Germania

DANA DAWSON — c/o CBS Records, 51 West 52 Street, New York, N. Y., U.A.

DEF LEPPARD — c/o Phonogram, Brauweilerstr. 14, 5000 Köln 40, Germania

DIRE STRAITS — aceeași a-dresă ca cea de mai sus.

C&C MUSIC FACTORY — c/o Sphinx Entertainment, 405

Utile... importante

Casetă „Așa ceva nu există” a grupului **DIVERTIS** va fi lansată la Constanța (vineri 3 aprilie) iar vineri și sîmbătă (10 și 11 aprilie) la Iași. După spectacole se vor da autografe, ne asigură **TOJI & LA PRODUCTIONS**.

Vineri 3 aprilie de la ora 13.00 la Magazinul **MUZICA** va avea loc conferința de presă cu prilejul lansării primului LP al grupului bucureștean **DIRECȚIA 5**, intitulat „La vulturul de mare cu pește în ghiră”. La ora 14.00 publicul va avea ocazia să-l cunoască pe membrul grupului și să intre în posesia albumului. Organizatorii, **Alexander Tours** și **Migas Real Compact**.

JOEY DE ALVARE, GABI COTABIȚĂ și GEF HARRISON la (cîte) o țigară